

Arrest

nr. 280 321 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Tweede verzoekende partij wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: dhr. X en mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De raadsman van verzoekende partijen duidt in het voorliggende verzoekschrift R.A.S.Ar., de zoon van eerste verzoekende partij, aan als tweede verzoekende partij.

Dient echter te worden vastgesteld dat er op heden slechts twee bestreden beslissingen voorliggen, met name de bestreden beslissing ten aanzien van S.H.R.A., die in het verzoekschrift als eerste verzoekende

partij wordt aangeduid, en de bestreden beslissing ten aanzien van M.A.R.A., die in het verzoekschrift als derde verzoekende partij wordt aangeduid. R.A.S.Ar. betreft zoals reeds werd opgemerkt de zoon van S.H.R.A., die in het verzoekschrift als eerste verzoekende partij wordt aangeduid.

R.A.S.Ar. gaf niet uitdrukkelijk aan in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen overeenkomstig artikel 57/1, § 2, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt het verzoek om internationale bescherming van S.H.R.A. derhalve vermoed eveneens te zijn ingediend namens diens zoon R.A.S.Ar. en blijft dit vermoeden bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Verweerder nam, in toepassing van artikel 57/1, § 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook één beslissing, die geldt voor zowel S.H.R.A., die in het verzoekschrift als eerste verzoekende partij wordt aangeduid, als diens zoon R.A.S.Ar. Deze laatste heeft overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid van voornoemde bepaling geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen. Evenmin worden er te dezen bijzondere elementen vastgesteld in de zin van artikel 57/1, § 6 van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijke beslissing of arrest konden en kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, kan R.A.S.Ar. *in casu* niet worden beschouwd of aangeduid als afzonderlijke (tweede) verzoekende partij.

Derhalve wordt in hetgeen volgt de heer S.H.R.A. als eerste verzoeker beschouwd en wordt de heer M.A.R.A. (die in het verzoekschrift wordt omschreven als derde verzoekende partij) als tweede verzoeker beschouwd.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat de aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming in hoofde van R.A.S.Ar., die zoals uit hetgeen voorafgaat volgt eveneens het voorwerp uitmaken van het verzoek om internationale bescherming dat zowel in diens eigen naam als in naam van R.A.S.Ar. werd ingediend door S.H.R.A., wel mede het voorwerp uitmaken van het onderhavige arrest en de in dit arrest gedane beoordeling.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.A.S.H. (eerste verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U heeft een religieuze familie en jullie zijn seyeds, i.e. nazaten van de profeet Mohammed, al zien jullie het woord ‘seyed’ liever van jullie identiteitsdocumenten verdwijnen. Jullie ouderlijk huis werd vaak gebruikt bij religieuze rituelen. Er werd gerouwd, gehuild en mensen sloegen zich er tot bloedens toe. Er was bij jullie thuis ook sprake van huiselijk geweld. Uw vader sloeg uw moeder en ooit dreigde uw moeder ermee benzine over zichzelf te gieten en zich in brand te steken. Tijdens jullie schooltijd werden schoolkinderen onder meer geslagen met een tuinslang of kaal geschoren. U begreep niet waarom de staat dergelijke straffen uitdeelde of toeliet en waarom kinderen zo behandeld werden. U bent gehuwd met M.S.T. (...). Jullie hebben samen een zoon, Ar. (...). Op een keer, dit was zo’n twintig jaar geleden, was u met uw vrouw op pad en werd u tegengehouden door de autoriteiten omdat ze niet geloofden dat jullie getrouwd waren want u had uw shenasnameh (geboorteboekje) op dat moment niet bij. Jullie werden ondervraagd om te zien of jullie wel degelijk man en vrouw waren. Dit ergerde uw echtgenote danig. Nog steeds zo’n twintig jaar geleden had u een boekenwinkel. De autoriteiten verplichtten u evenwel uw winkel te sluiten omdat u geen Korans maar wel notitieboekjes van Barbie verkocht. U werkte hierna een tijdje voor de gemeente, waar u met corruptie werd geconfronteerd en waar u verplicht werd om te bidden en deel te nemen aan demonstraties. In Iran is er een gebruik dat seyeds op een bepaalde feestdag geld moeten geven. U werd hier door uw collega’s op gewezen. U weigerde evenwel geld te doneren, waardoor men zei dat u tegen de islam was. Door al het voorgaande ging u zich van de islam afkeren en stopte u uiteindelijk ook met uw werk voor de gemeente en begon u een eigen bedrijf. Een achttiental jaar geleden kocht u een appartement van Af. (...), een immomakelaar met wie u bevriend raakte. Jullie spraken vaak af om samen met jullie zonen leuke dingen te doen. Jullie waren beiden tegen de islam en hadden vaak gesprekken over de islam. Op een dag in shahrivar 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met augustus-september 2017 in de Gregoriaanse kalender) was u in het kantoor van Af. (...) toen hij u toevertrouwde dat hij zich bekeerd had tot het christendom. Hij nodigde u uit om ook kennis te maken met het christendom. Gedurende de twee daaropvolgende weken vertelde hij u over Jezus. Eind shahrivar 1396 (augustus-september 2017) ging u voor het eerst mee naar een huiskerk. Er werd gebeden en gezongen en u vond de sfeer die er hing zeer aangenaam. Op een bepaalde moment kwamen ze rond met stukjes

brood en glaasjes met het bloed van Jezus. Hoewel u toen weigerde om het brood en de wijn tot u te nemen, voelde u zich er heel vrij, begon u te geloven en besliste u dat u de volgende keer terug naar de huiskerk zou gaan. De volgende keer dat u naar de huiskerk ging werd voor u het verlossingsgebed gebeden. Nadat u twee keer naar de huiskerk was gegaan, vertrouwde u uw broer A. (...) (O.V. (...)) toe dat u zich bekeerd had tot het christendom en nodigde u hem uit om ook naar de huiskerk te komen. Hij aanvaardde dit en kwam de derde keer dat u naar de huiskerk ging met u mee. Hij vond de sfeer in de huiskerk ook fijn en hoewel hij de eerste keer net als u weigerde om het brood te eten en het bloed van Christus te drinken, begon hij dezelfde dag nog te geloven. In de winter van 1396 (2017-2018) bekeerde ook uw vrouw zich tot het christendom. In die periode bekeerde uw schoonzus, de echtgenote van uw broer A. (...), zich eveneens. Op 11 farvardin 1397 (31 maart 2018) contacteerde Af. (...) u dat er twee dagen later, op 13 farvardin 1397 (2 april 2018), opnieuw een viering zou zijn. Omdat uw vrouw op vakantie was en u voor uw zoon moest zorgen, was het voor u echter niet mogelijk om de viering bij te wonen. Uw broer A. (...) kon die dag evenmin omdat hij moest werken. Op 14 farvardin 1397 (3 april 2018) – u was op dat moment bij uw schoonouders – kreeg u telefoon van de moeder van Af. (...) en vernam u zo dat Af. (...) samen met een aantal anderen gearresteerd werd. Een paar uur later kreeg u telefoon van uw buurvrouw, mevrouw H. (...), dat de autoriteiten bij u thuis gepasseerd waren en dat ze naar u gevraagd hadden. U besliste dat u onmiddellijk het land moest verlaten en stuurde uw schoonbroer naar uw huis om wat spullen en documenten op te halen. Nog dezelfde dag vertrok u samen met uw broer en uw zoon richting Europa, uw vrouw bleef in Iran. U verliet het land illegaal. Kort na uw vertrek, op 29 farvardin 1397 (18 april 2018), bezorgden de Iraanse autoriteiten uw schoonfamilie een oproepingsbrief. Omdat u een afvallige bent en u zich bekeerde, moest u zich melden bij de autoriteiten. Uw broer ontving een soortgelijke oproepingsbrief. Ook kwam de Herasat langs op de werkplek van uw broer en werd de directeur van uw appartementsgebouw door de autoriteiten benaderd. Uw vrouw werd ook achtervolgd en opgebeld door onbekenden, vermoedelijk de autoriteiten. Uw familie beschouwt u door uw bekering als afvallig en aanvaardt u niet langer binnen de familie. U reisde samen met uw zoon en uw broer via Turkije, Griekenland en Noord-Macedonië naar Servië waar jullie meer dan een jaar verbleven. In Servië werd u een keer uitgenodigd door personeel van het opvangcentrum waar u verbleef om naar een huwelijksviering te gaan in een kerk in Belgrado. Nog in Servië ging u drie of vier keer naar bijeenkomsten georganiseerd door broeder C. (...), een christen die om de drie maanden ongeveer van Keulen (Duitsland) naar Servië reisde om er de blijde boodschap te verkondigen. Toen u in Bosnië-Herzegovina was kwam u dankzij broeder C. (...) in contact met de kerk van broeder N. (...). Het was een zware reis en jullie werden onderweg verschillende keren hard aangepakt door de politie. Uiteindelijk slaagden jullie erin om in mei 2021 België te bereiken. Op 3 mei 2021 verzocht u er samen met uw broer om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer naar Iran problemen wegens uw bekering. U bent in België actief bij The City of the Living God Church in Turnhout waar u, uw zoon en uw broer zich op 4 juli 2021 lieten dopen. U gaat naar de kerk en volgt online de diensten op Zoom. Tevens verkondigt u uw geloof op Instagram. Op uw account ontving u bedreigingen van onbekenden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), de shenasnameh van uw zoon Ar. (...), uw melikaart (nationale kaart), uw huwelijksakte, documenten in verband met uw beroepsactiviteiten in Iran, een oproepingsbrief waaruit blijkt dat u zich moest melden wegens uw bekering op de rechtbank op 11/2/1397 (1 mei 2018), documenten (o.m. foto's) van jullie moeilijke reis van Iran naar België waaruit onder meer blijkt dat jullie via Servië, Bosnië-Herzegovina, Slovenië en Oostenrijk hebben gereisd, documenten in verband met uw geloofsactiviteiten in Servië en Bosnië-Herzegovina zoals foto's van een kerkbezoek in Servië en een attest van uw Bosnische kerk waaruit blijkt dat u en uw zoon er van november 2019 tot maart 2021 actief waren, en documenten in verband met uw geloofsactiviteiten in België met onder meer een attest waaruit blijkt dat u en uw zoon actief zijn bij The City of the Living God in Turnhout, attesten waaruit blijkt dat u, uw zoon en uw broer op 4 juli 2021 gedoopt werden, foto's van uw geloofsactiviteiten en uw doopsel en screenshots van uw Instagramaccount. U bezorgde tot slot nog een document met opmerkingen betreffende de notities van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar getraumatiseerd te zijn en zich bepaalde dingen niet te kunnen herinneren (CGVS II S.H. (...), p. 17). In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw beweerde vergeetachtigheid niet aannemelijk gemaakt heeft. U legde bijvoorbeeld geen (medische) documenten neer waaruit dit ook maar enigszins objectief zou kunnen blijken. U verklaarde overigens nooit in behandeling geweest te zijn omdat uw mentale toestand sinds u in België bent veel beter is dan vroeger (CGVS II S.H. (...), p. 25). Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de gestelde vragen coherent te beantwoorden en dit zelfs op behoorlijk precieze wijze.

Zo wist u perfect wanneer jullie voor de eerste keer naar de huiskerk gingen en kon u precies zeggen wanneer jullie de oproepingsbrief van de rechtbank hadden gekregen (CGVS II S.H. (...), p. 3; p. 15). U bevestigde ook zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op het voorgaande werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie jullie bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Jullie verklaringen over jullie bekering tot het christendom zijn echter ontoereikend.

Zo is de snelheid waarop jullie zich naar eigen zeggen bekeerd hebben bijzonder opmerkelijk. U vernam begin shahrivar 1396 (augustus-september 2017) van uw vriend Af. (...) dat hij zich bekeerde tot het christendom, op het einde van dezelfde maand, zo'n twee weken nadat Af. (...) u over het christendom begon te praten, bezocht u voor de eerste keer een huiskerk – sindsdien, i.e. sinds 31/6/1396 (22 september 2017), beschouwt u zich als christen – en nauwelijks twee weken later, bij uw tweede huiskerkbezoek, werd reeds voor u het verlossingsgebed voorgelezen (CGVS I S.H. (...), p. 4; p. 14; CGVS II S.H. (...), p. 3-4). Ook uw broer bekeerde zich bijzonder snel. Hij verklaarde dat u in mehr 1396 (september-oktober 2017) met hem over het christendom sprak en dat hij dezelfde maand op 27 mehr 1396 (19 oktober 2017) voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS I M.A. (...), p. 5; CGVS I S.H. (...), p. 15). Gevraagd of hij van zijn eerste huiskerkbezoek reeds overtuigd was van het christendom, antwoordde hij affirmatief (CGVS I M.A. (...), p. 5). Dat jullie zich uit het niets dermate snel bekeren tot een andere godsdienst, zeker omdat jullie al geruime tijd zeer kritisch stonden ten aanzien van de islam, roept zeer ernstige vragen op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering tot het christendom een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan om onder meer na te gaan in hoeverre het christendom wel een goed alternatief kon zijn voor jullie oorspronkelijke godsdienst die volgens jullie schromelijk tekort schoot, quod non in casu.

Hieraan kan toegevoegd worden dat, ofschoon M.A. (...) vanaf zijn eerste huiskerkbezoek overtuigd zou geweest zijn van het christendom en dus aangenomen kan worden dat dit eerste huiskerkbezoek een diepe indruk op hem heeft nagelaten, hij niets concreets over dit eerste bezoek kon zeggen. Hij zei enkel in algemene termen dat er zoals altijd een redevoering werd gehouden over Gods woord en over respect en liefde, maar hij kon niet concreet zeggen waarover die redevoering precies ging. Hij herinnerde zich ook niet welke bijbeltekst er werd besproken noch wat er allemaal verteld was. Hieruit kan dan ook niet opgemaakt worden welke inhoud precies op hem een diepe indruk heeft gemaakt (CGVS I M.A. (...), p. 18). Zelfs al is dit huiskerkbezoek intussen enkele jaren geleden, dan nog komt het feit dat uw broer slechts in vage en algemene bewoordingen kon praten over zijn eerste huiskerkbezoek, dat hem nochtans in het christendom deed geloven, erg onaannemelijk over.

Dat jullie jullie bekering niet aannemelijk gemaakt hebben, blijkt tevens uit het bevreemdende feit dat u niets wist over hoe het bekeringsproces van Af. (...), die u tot het christendom geïntroduceerd zou hebben, verliep (CGVS II S.H. (...), p. 9; p. 25). U kon ook niet zeggen wanneer Af. (...) zich bekeerde tot het christendom noch hoelang hij reeds christen was (CGVS II S.H. (...), p. 8-9; p. 25). Bijkomend wist u ook niet of de echtgenote van uw goede vriend Af. (...), wiens naam u niet eens kende ondanks uw beweerde jarenlange vriendschap met Af. (...), bekeerd was en u wist evenmin of zijn kinderen christenen waren (CGVS II S.H. (...), p. 10). Gevraagd waarom u hem hier niets over gevraagd heeft, verklaarde u dat hij misschien geen antwoord wilde geven. Deze hypothese over mogelijke reacties van Af. (...) op uw eventuele vragen over zijn bekeringsproces doen evenwel niet in het minst afbreuk aan de zeer vreemde vaststelling dat u niet meer kon vertellen over het bekeringsproces van de man die u tot het christendom geïntroduceerd zou hebben en dat u hem hierover zelfs niet eens vragen gesteld heeft. Er kan immers aangenomen worden dat zulks een evident onderwerp is tussen twee bekeerlingen, temeer daar Af. (...) u voldoende vertrouwde om u over zijn religieuze overtuigingen te spreken (CGVS I S.H. (...), p. 14).

Hetzelfde geldt voor uw broer M.A. (...). Ook hij kon niets vertellen over Af. (...)’s bekeringsproces en verwees voor informatie hierover enkel naar u. Nochtans zei ook hij dat de persoon die de belangrijkste rol heeft gespeeld in zijn bekering Af. (...) was (CGVS I M.A. (...), p. 19). Gelet op jullie ontbrekende informatie over het christelijke parcours van Af. (...) hebben jullie zijn christelijke profiel niet aannemelijk gemaakt waardoor jullie evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat Af. (...) u en dus ook uw broer de weg naar het christendom en naar de huiskerk zou hebben getoond.

Dit blijkt ook uit het zeer bevreemdende feit dat u behalve de huiskerkverantwoordelijke niet één naam kon geven van een huiskerkgenoot (CGVS II S.H. (...), p. 13). Uw rechtvaardiging dat jullie geen vragen stelden over de identiteit van de huiskerkgangers (CGVS II S.H. (...), p. 13), kan niet weerhouden worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt tevens dat sommige leden zich voorstelden en dat ze hun naam zeiden voordat ze een getuigenis aflegden (CGVS II S.H. (...), p. 13). U legde ook nog uit dat uw huiskerkgang zich reeds enkele jaren geleden afspeelde. Zelfs al dateert uw huiskerkbezoek van jaren geleden, dan nog kan aangenomen worden dat, indien uw huiskerkgang werkelijk een belangrijke invloed en impact had op uw leven, u zich toch enkele namen van huiskerkgenoten zou moeten kunnen herinneren, temeer daar u wel namen van medekerkgangers in Servië kon geven (CGVS II S.H. (...), p. 18) en daar u voor enkele gebeurtenissen in Iran, zoals hierboven reeds aangestipt, heel precieze data kon geven: zo wist u bijvoorbeeld dat u op een zaterdag door Af. (...) werd gecontacteerd om u mee te delen dat twee dagen later de huiskerk zou bijeenkomen. Over deze bijeenkomst wist u dat ze op maandag 13 farvardin zou plaatsvinden (CGVS II S.H. (...), p. 13). Ook wist u heel precies dat de aan u gerichte oproepingsbrief op 29 farvardin werd ontvangen en dat u zich op 14 ordibehesht moest melden (CGVS II S.H. (...), p. 15). Uw broer, die volgens u een beter geheugen heeft, kon zich evenmin namen van medehuiskerkgenoten herinneren. Hij vertelde dat jullie tussendoor heel wat namen tegenkwamen maar herinnerde zich er niet één (CGVS I M.A. (...), p. 18). Dat jullie behalve de huiskerkverantwoordelijke geen enkele naam van een huiskerkganger konden geven, ofschoon jullie bekeringsproces, in alle redelijkheid een cruciale levensgebeurtenis, zich integraal in deze huiskerk afspeelde, is niet aannemelijk.

In dit verband is het overigens ook vreemd dat u niet eens met zekerheid wist of de villa waar jullie als huiskerk samenkwamen bewoond was en u ook niet wist van wie die villa was (CGVS II S.H. (...), p. 12). Indien u werkelijk meerdere keren in deze villa zou zijn samengekomen, kon nochtans worden verwacht dat u dit geweten zou hebben.

Ook legde u niet meteen coherente verklaringen af over de bekering van uw vrouw die zich volgens uw verklaringen dankzij u tot het christendom bekeerde. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaatgeneraal dat uw vrouw zich in de winter van 1396 reeds tot het christendom bekeerde, dat ze, toen u nog in Iran was, veel in de evangelies las en dat jullie in Iran samen in de sofa arm in arm tot God baden en christelijke programma’s bekeken (CGVS II S.H. (...), p. 7-8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u echter verklaard dat ze nog niet gelovig was [toen u nog in Iran was] maar dat ze tijdens uw verblijf in Servië had gezegd dat ze het boek aan het lezen was en dat ze er nu in gelooft (CGVS I S.H. (...), p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dat bij uw eerste onderhoud niet had gezegd en dat de tolk het mogelijks verkeerd getolkt heeft (CGVS II S.H. (...), p. 25). Deze verklaring kan echter, gelet op uw duidelijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, niet weerhouden worden. U gaf overigens op het einde van uw eerste onderhoud aan dat u de tolk goed begrepen had en bij het begin van het tweede onderhoud dat u geen opmerkingen had over uw vorige onderhoud (CGVS I S.H. (...), p. 17; CGVS II S.H. (...), p. 3). Betreffende de beweerde bekering van uw vrouw is het bovendien heel onwaarschijnlijk dat, indien u en uw vrouw werkelijk in Iran bekeerd zouden zijn geweest, u niet eens geweten zou hebben of uw vrouw al dan niet graag naar de huiskerk had willen meegaan. U heeft haar hierover geen vragen gesteld en zelf zei ze hier spontaan niets over (CGVS II S.H. (...), p. 7). Nochtans kan aangenomen worden dat christelijke geloofsactiviteiten een logisch gespreksonderwerp zijn tussen bekeerlingen, zeker als ze man en vrouw zijn.

Aansluitend hierbij is het opmerkelijk dat u evenmin wist hoe de (ex-)vrouw van uw broer, die zich later ook tot het christendom zou bekeren, reageerde op de bekering van haar man toen ze het vernam (CGVS II S.H. (...), p. 4-5). Er kan ook hier aangenomen worden dat dit een logisch gespreksonderwerp is voor twee broers die zich quasi samen bekeerden tot het christendom en die hierdoor Iran samen moesten verlaten. Overigens is het frappant dat uw broer niet eens wist, ofschoon hij met zijn (ex-)echtgenote in contact staat, welke geloofsactiviteiten ze momenteel heeft (CGVS II M.A. (...), p. 4).

Dat u uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw beperkte kennis van de christelijke geloofspraktijk, ofschoon u naar eigen zeggen al meerdere jaren christen zou zijn. Zo stelde u zich, wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud van 7 februari 2022 gevraagd werd naar het volgende christelijk feest, luidop de vraag of het feest van Kerstmis bedoeld werd (CGVS II S.H. (...), p. 19). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of het binnenkort dan Kerstmis is, verklaarde u dat het volgende feest Pinksteren moest zijn, hetgeen ook uw broer aanvankelijk dacht (CGVS II S.H. (...), p. 19; CGVS II M.A. (...), p. 9-10). Het volgende belangrijke feest was op dat moment echter Pasen, en wel op 17 april 2022. Wanneer u vervolgens gevraagd werd wanneer het Pasen is, verklaarde u dat het in januari was (CGVS

II S.H. (...), p. 19). Wanneer u gevraagd werd hoe u Pasen, dat volgens u net achter de rug moest zijn ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud, gevierd had, antwoordde u zelfs dat jullie het niet in de kerk konden vieren maar dat jullie in Hasselt op restaurant waren gegaan, gebeden hadden en God bedankt hadden (CGVS II S.H. (...), p. 19-20). Dat u Pasen, het belangrijkste feest in de christelijke liturgische kalender, in januari gevierd zou hebben, ofschoon u intussen al jaren christen zou zijn, doet danig de wenkbrauwen fronsen en ondergraaft opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.

Dit blijkt voorts ook uit het feit dat zowel uw verklaringen als deze van uw broer over jullie voormalige godsdienst, i.e. de islam, bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd hoe u tegenover uw vroegere religie staat, zei u dat u de islam heel goed kent en dat een man volgens de Koran zijn vrouw kan slaan, dat verminking is toegestaan, dat rouwen en huilen gangbaar zijn in Iran en dat agressie en geweld door de islam gepromoot worden (CGVS II S.H. (...), p. 4). U associeerde in feite zowat alles wat er mis gaat van (huiselijk) geweld over kindermishandeling tot corruptie met de islam (CGVS I S.H. (...), p. 12-13). Gevraagd wat u positief vindt aan de islam, verklaarde u dat er niets positiefs aan is en dat u islam met ongelijkheid kon gelijkschakelen (CGVS II S.H. (...), p. 4-6). Ook uw broer verklaarde dat er niets positiefs is aan de islam (CGVS II M.A. (...), p. 5). Deze ongenueanceerde verklaringen over de islam zijn weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat jullie die decennialang leefden onder de moslims, en wiens familie en kennissen moslims zijn, de islam enkel met negativiteit, corruptie en geweld zouden associëren. Aansluitend hierbij zijn ook uw verklaringen over uw nieuwe godsdienst bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd. Gevraagd naar negatieve punten in het christendom, antwoordde u dat voor zover u gelezen heeft u geen minder goede punten bent tegengekomen en dat in het boek overal gezegd wordt dat we lief voor mekaar moeten zijn (CGVS II S.H. (...), p. 4). Ook uw broer vond niets negatiefs aan het christendom (CGVS II M.A. (...), p. 5). Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar, zoals hierboven vastgesteld werd, u bijzonder kritisch was ten aanzien van de islam en er toch verschillende gelijkenissen zijn tussen het christendom en de islam, hetgeen u ook erkende (CGVS II S.H. (...), p. 21).

Het is tot slot ook opvallend dat, gevraagd wat uw broer aanspreekt in het christendom, u antwoordde dat de dingen die u ook aanspreken ook hem aanspreken en dat dezelfde dingen die voor u gelden ook voor hem gelden (CGVS II S.H. (...), p. 4). Dat jullie alle twee samen dezelfde zaken in het christendom inspirerend vinden, komt, gelet op het feit dat elk geloofwaardig bekeringsproces in alle redelijkheid een uiterst individueel traject is dat voor elke bekeerling enigszins anders verloopt, bevreemdend over.

Uit het voorgaande blijkt dat jullie noch jullie bekering tot het christendom, noch jullie betrokkenheid bij de huiskerk aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen hieromtrent met de Iraanse autoriteiten. Dit wordt bevestigd door de volgende vaststellingen.

Vooreerst sloop er een tegenstrijdigheid in jullie verklaringen betreffende de gearresteerde huiskerkgenoten. Daar waar uw broer op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat Af. (...)’s moeder het tijdens haar telefoongesprek met u enkel over haar zoon[s arrestatie] had gehad – hij vermoedde wel dat alle aanwezigen van de huiskerk toen waren gearresteerd – (CGVS-vragenlijst M.A. (...), vraag 3.5), zei u op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat u aan Af. (...)’s moeder had gevraagd hoe ze wist dat Af. (...) aangehouden was: ze antwoordde hierop dat Af. (...)’s echtgenote had verteld dat Af. (...) niet was thuisgekomen en dat ze daarna gingen rondvragen waar hij was. Via de burens van de huiskerk vernamen ze dat agenten een paar mensen uit de villa [waar de huiskerk plaatsvond] hadden meegenomen (CGVS II S.H. (...), p. 14). Deze verschillende uitspraken zijn niet met elkaar te verzoenen. Verder beschikten jullie over bijzonder weinig informatie over de inval in uw huiskerk. Zo wist u niet welke politiedienst de inval en de arrestaties deed, hoeveel agenten er bij de actie betrokken waren, of de agenten in uniform dan wel in burger waren, op welk tijdstip de inval plaatsvond en wie er allemaal gearresteerd werd (CGVS II S.H. (...), p. 14). Bovendien tastte u ook wat betreft het wedervaren van uw vriend Af. (...) volledig in het duister. Zo wist u niet waar hij ten tijde van uw tweede onderhoud was maar u ging ervan uit dat hij in de gevangenis zat, al wist u niet welke gevangenis. Of Af. (...) reeds voor het gerecht was verschenen en of Af. (...) een advocaat had, wist u ook niet (CGVS II S.H. (...), p. 14-15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u noch uw broer iets gedaan hebben om jullie te informeren over wat er precies gebeurd is die bewuste dag of over het lot dat Af. (...) en uw medehuiskerkgenoten beschoren was. U overwoog even om uw vrouw te vragen om eens rond te vragen maar zag er uiteindelijk van af omdat ze er zich niet goed bij zou voelen en omdat u oordeelde dat het te gevaarlijk was (CGVS II S.H. (...), p. 15; CGVS I M.A. (...), p. 20-21). U schaamde zich ook om de moeder van Af. (...) te contacteren omdat ze u mogelijks zou kunnen beschuldigen omdat u een rol speelde in wat haar zoon overkomen is. U had overigens het telefoonnummer van de moeder van Af. (...) niet en het viel niet uit te sluiten dat ze inmiddels overleden is. Uw broer verklaarde in dit verband ook niet over een

telefoonnummer te beschikken (CGVS II S.H. (...), p. 16; CGVS I M.A. (...), p. 20-21). Deze pogingen om jullie nalaten om zich te informeren te rechtvaardigen overtuigen allerminst. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat u en uw broer zich via uw vrouw, via uw schoonbroer – die zich, hoewel u toen reeds op de vlucht was voor de autoriteiten, bereid toonde om naar uw appartement te gaan om uw shenasnameh, melikaart en wat kleding te halen met alle mogelijke risico's van dien (CGVS I S.H. (...), p. 15) – of via derden, al dan niet op discrete wijze, zouden kunnen informeren bij de moeder of de echtgenote van Af. (...) die nota bene in uw straat woonden (CGVS II S.H. (...), p. 9; p. 15). Het ontbreken van enige concrete informatie over het wedervaren van Af. (...) en het eventueel hiermee verbonden lot van jullie huiskerkgenoten en het feit dat jullie geen pogingen hebben ondernomen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.

Tot slot kan aan de oproepingsbrieven die u en uw broer ontvingen geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Uit de analyse van de oproepingsbrieven blijkt immers dat er een aantal vormelijke merkwaardigheden op te merken vallen. Zo bevat het document een serienummer van slechts vijftien cijfers wat niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het serienummer zestien cijfers moet bevatten. De revolutionaire rechtbank kan volgens dezelfde informatie weliswaar ook een nummer met een andere samenstelling gebruiken, maar dan wordt het nummer voorafgegaan door twee letters. Het serienummer noch het dossiernummer in het door u neergelegde document wordt hierdoor voorafgegaan. Bijkomend kan erop gewezen worden dat het vreemd is dat bij de opmaakdatum enkel 'farvardin 1397' wordt vermeld, zonder dat ook de dag wordt aangeduid. Ook is het opvallend dat, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat in morele zaken de reden van oproeping normaal niet wordt vermeld, het motief van uw oproeping wel vermeld werd. Overigens dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Volledigheidshalve kan nog op informatie gewezen worden waaruit blijkt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse juridische documenten. Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielaanvraag geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Gelet hierop kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie gelovige familie jullie als afvallig beschouwt en jullie hierdoor niet meer aanvaard worden binnen de familie (CGVS I S.H. (...), p. 4-5; CGVS I M.A. (...), p. 8). Om dezelfde reden kan er evenmin aan het motief van de echtscheiding van uw broer nog geloof worden gehecht (CGVS II M.A. (...), p. 3-4).

Dat aan jullie bekering en jullie problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde voortgezette religieuze engagement na aankomst in Europa dat in het verlengde van jullie geloofsactiviteiten in Iran gesitueerd moet worden. Aangezien er aan jullie bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, kan er immers evenmin geloof worden gehecht aan jullie motivatie om na aankomst in Europa naar de kerk te gaan. Er kan bijgevolg besloten worden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging religieus actief zijn en op sociale media activiteiten onderhouden om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er dan ook niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een voorname rol speelde in de bekering van uw zoon, is het, gelet op de onoprechtheid van uw bekering, evenmin aannemelijk dat uw zoon zich vanuit een oprechte en verinnerlijkte overtuiging tot het christendom bekeerde. Dat de oprechtheid van zijn bekering niet aannemelijk is, blijkt tevens uit het feit dat u niet eens met zekerheid wist sinds wanneer uw zoon christen is. U kon enkel vermoeden dat zijn bekering in Servië startte, meer niet, maar sinds wanneer uw zoon zichzelf als christen ging beschouwen, wist u niet (CGVS II S.H. (...), p.10-11). Indien uw zoon werkelijk op uw aansturen bekeerd zou zijn, zoals u meermaals beweerde, kan aangenomen worden dat u toch preciezere informatie over uw zoons bekeringsproces zou kunnen verschaffen, quod non in casu.

Gelet op het voorgaande, blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door uw omgeving.

Dat jullie een zekere kennis hebben van het christelijk geloof en dat jullie gedoopt werden en geloofsactiviteiten in Europa hebben wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hebben en dat jullie die kunnen staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende deze in Europa uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij

veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie geen enkele concrete indicatie hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in Europa en dat u, behalve enkele hypothesen, evenmin concrete indicaties heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw Instagramprofiel dat u bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen, niet onder uw naam onderhoudt maar onder de naam ‘b.a. (...)’ (CGVS II S.H. (...), p. 23-25). Uw broer verwees gevraagd naar concrete indicaties dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van jullie geloofsactiviteiten slechts naar de oproepingsbrief van 29 farvardin 1397 (18 april 2018) (CGVS II M.A. (...), p. 11). Overigens onderhoudt uw broer zijn facebookaccount tegenwoordig onder de naam ‘A.R. (...)’, een heel frequente naam op facebook, waardoor uit niets blijkt dat hij identificeerbaar zou zijn en blijkt ook uit niets dat, gelet op het onoprechte karakter van jullie bekering, jullie bij terugkeer naar jullie land van herkomst jullie religieuze posts op sociale media niet zouden kunnen verwijderen.

Wat de bedreigingen betreft die u van onbekenden kreeg wegens uw activiteiten op sociale media dient opgemerkt te worden dat u uw profiel, zoals aangehaald, niet onder uw eigen identiteit onderhoudt, waardoor uit niets blijkt dat degenen die u bedreigden ook weten wie u bent. U gaf bovendien zelf aan dat er op Instagram veel profielen actief zijn van mensen die valse namen hanteren waardoor u zelf ook niet wist wie u bedreigde (CGVS II S.H. (...), p. 22-24). U verklaarde overigens dat u de bedreigingen niet serieus nam (CGVS II S.H. (...), p. 23-25). Gelet hierop kan in uw hoofde ten gevolge van de bedreigingen op Instagram geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw professionele activiteiten in Iran, uw reisroute en aan de identiteit en nationaliteit van uw zoon wordt immers niet getwijfeld. Met de opmerkingen betreffende de notities van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd rekening gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.A.M.A. (tweede verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U was gehuwd met N.S. (...). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de asielmotieven van uw broer S.H.R.A. (...) (O.V. 9.281.911). U bevestigde afkomstig te zijn uit een diepreligieuze familie en mettertijd een afkeer voor de islam ontwikkeld te hebben. Op een dag in mehr 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met september-oktober 2017 in de Gregoriaanse kalender) vertelde uw broer u dat hij door zijn vriend Af. (...) bekeerd was tot het christendom en vervolgens nam hij u mee naar de huiskerk. U voelde zich meteen thuis in de huiskerk en geloofde meteen. U ging enkele keren naar de huiskerk en overtuigde ook uw vrouw van de waarde van het christendom. Op 14 farvardin 1397 (3 april 2018) vernam u van uw broer dat er een inval in de huiskerk plaatsgevonden had waarop u besloot samen met uw broer het land te verlaten. Jullie werden gezocht door de autoriteiten en net als uw broer ontving u een oproepingsbrief van de rechtbank. U verliet samen met uw broer en zijn zoon Iran en kwam uiteindelijk in Servië terecht. U werd in het opvangcentrum waar u verbleef uitgenodigd door het personeel om naar een huwelijksviering te gaan in een kerk in Belgrado. U ging er ook drie of vier keer naar religieuze bijeenkomsten die broeder C. (...) organiseerde. Hij was een christen die om de drie maanden ongeveer van Keulen (Duitsland) naar Servië reisde om er de blijde boodschap te verkondigen. Toen u in Bosnië-Herzegovina was kwam u dankzij broeder C. (...) in contact met de kerk van broeder N. (...) waar jullie ook actief waren. Het was een zware reis maar jullie slaagden erin om in mei 2021 eindelijk België te bereiken. Jullie verzochten hier op 3 mei 2021 om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer naar Iran problemen wegens uw bekering. U bent in België actief bij The City of the Living God in Turnhout waar u zich net zoals uw broer en zijn zoon op 4 juli 2021 liet dopen. U gaat naar de kerk en volgt online de diensten op Zoom. U verkondigt ook uw geloof op Facebook. Tussen uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal vernam u dat u en

uw echtgenote zonder dat u het wist al twee jaar, i.e. in 1398 (2019-2020) officieel gescheiden zijn: toen uw schoonmoeder uw bekering tijdens uw verblijf in Servië te weten was gekomen, was ze immers begonnen uw echtgenote onder druk te zetten om van u te scheiden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart), een uittreksel van de shenashameh van uw vrouw waaruit blijkt dat jullie gescheiden zijn, een convocatie van de rechtbank waaruit blijkt dat u zich op 11/2/1397 (1 mei 2018) op de rechtbank moest melden omdat u van ketterij beschuldigd wordt; enkele foto's, contracten en certificaten in verband met uw opleiding en beroepsactiviteiten in Iran, enkele foto's ter staving van uw zware reis van Iran naar België, documenten ter staving van uw geloofsactiviteiten onderweg in Servië en Bosnië-Herzegovina waaronder foto's van uw kerkbezoek in Servië, een opleidingscertificaat van de zevendedagsadventisten en een attest van de kerk in Bihac (Bosnië-Herzegovina), bewijzen van uw geloofsactiviteiten in België waaronder een attest van The City of the Living God ter bevestiging van uw geloofsactiviteiten in België, uw doopattest en de doopattesten van uw broer en zijn zoon, foto's van jullie doopsel en screenshots van uw facebookprofiel waaruit onder meer blijkt dat u foto's van uw doopsel publiceerde. U bezorgde tevens een document met opmerkingen over de notities van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar getraumatiseerd te zijn en zich bepaalde dingen niet te kunnen herinneren (CGVS II M.A. (...), p. 7; p. 12). In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw beweerde vergeetachtigheid niet aannemelijk gemaakt heeft. U legde bijvoorbeeld geen (medische) documenten neer waaruit dit ook maar enigszins objectief kan blijken. U verklaarde overigens nooit hiervoor in behandeling geweest te zijn omdat u de zin van een dergelijke behandeling niet inzag (CGVS II M.A. (...), p. 11). Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de gestelde vragen coherent te beantwoorden en dit zelfs op behoorlijk precieze wijze. Zo wist u perfect wanneer jullie voor de eerste keer naar de huiskerk gingen en kon u precies zeggen wanneer jullie de oproepingsbrief van de rechtbank hadden gekregen (CGVS I M.A. (...), p. 15; p. 17). U bevestigde ook zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw broer. In het kader van zijn asielverzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie jullie bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Jullie verklaringen over jullie bekering tot het christendom zijn echter ontoereikend.

Zo is de snelheid waarop jullie zich naar eigen zeggen bekeerd hebben bijzonder opmerkelijk. U vernam begin shahrivar 1396 (augustus-september 2017) van uw vriend Af. (...) dat hij zich bekeerde tot het christendom, op het einde van dezelfde maand, zo'n twee weken nadat Af. (...) u over het christendom begon te praten, bezocht u voor de eerste keer een huiskerk – sindsdien, i.e. sinds 31/6/1396 (22 september 2017), beschouwt u zich als christen – en nauwelijks twee weken later, bij uw tweede huiskerkbezoek, werd reeds voor u het verlossingsgebed voorgelezen (CGVS I S.H. (...), p. 4; p. 14; CGVS II S.H. (...), p. 3-4). Ook uw broer bekeerde zich bijzonder snel. Hij verklaarde dat u in mehr 1396 (september-oktober 2017) met hem over het christendom sprak en dat hij dezelfde maand op 27 mehr 1396 (19 oktober 2017) voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS I M.A. (...), p. 5; CGVS I S.H. (...),

p. 15). Gevraagd of hij van zijn eerste huiskerkbezoek reeds overtuigd was van het christendom, antwoordde hij affirmatief (CGVS I M.A. (...), p. 5). Dat jullie zich uit het niets dermate snel bekeren tot een andere godsdienst, zeker omdat jullie al geruime tijd zeer kritisch stonden ten aanzien van de islam, roept zeer ernstige vragen op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering tot het christendom een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan om onder meer na te gaan in hoeverre het christendom wel een goed alternatief kon zijn voor jullie oorspronkelijke godsdienst die volgens jullie schromelijk tekort schoot, quod non in casu.

Hieraan kan toegevoegd worden dat, ofschoon M.A. (...) vanaf zijn eerste huiskerkbezoek overtuigd zou geweest zijn van het christendom en dus aangenomen kan worden dat dit eerste huiskerkbezoek een diepe indruk op hem heeft nagelaten, hij niets concreets over dit eerste bezoek kon zeggen. Hij zei enkel in algemene termen dat er zoals altijd een redevoering werd gehouden over Gods woord en over respect en liefde, maar hij kon niet concreet zeggen waarover die redevoering precies ging. Hij herinnerde zich ook niet welke bijbeltekst er werd besproken noch wat er allemaal verteld was. Hieruit kan dan ook niet opgemaakt worden welke inhoud precies op hem een diepe indruk heeft gemaakt (CGVS I M.A. (...), p. 18). Zelfs al is dit huiskerkbezoek intussen enkele jaren geleden, dan nog komt het feit dat uw broer slechts in vage en algemene bewoordingen kon praten over zijn eerste huiskerkbezoek, dat hem nochtans in het christendom deed geloven, erg onaannemelijk over.

Dat jullie jullie bekering niet aannemelijk gemaakt hebben, blijkt tevens uit het bevreemdende feit dat u niets wist over hoe het bekeringsproces van Af. (...), die u tot het christendom geïntroduceerd zou hebben, verliep (CGVS II S.H. (...), p. 9; p. 25). U kon ook niet zeggen wanneer Af. (...) zich bekeerde tot het christendom noch hoelang hij reeds christen was (CGVS II S.H. (...), p. 8-9; p. 25). Bijkomend wist u ook niet of de echtgenote van uw goede vriend Af. (...), wiens naam u niet eens kende ondanks uw beweerde jarenlange vriendschap met Af. (...), bekeerd was en u wist evenmin of zijn kinderen christenen waren (CGVS II S.H. (...), p. 10). Gevraagd waarom u hem hier niets over gevraagd heeft, verklaarde u dat hij misschien geen antwoord wilde geven. Deze hypothese over mogelijke reacties van Af. (...) op uw eventuele vragen over zijn bekeringsproces doen evenwel niet in het minst afbreuk aan de zeer vreemde vaststelling dat u niet meer kon vertellen over het bekeringsproces van de man die u tot het christendom geïntroduceerd zou hebben en dat u hem hierover zelfs niet eens vragen gesteld heeft. Er kan immers aangenomen worden dat zulks een evident onderwerp is tussen twee bekeerlingen, temeer daar Af. (...) u voldoende vertrouwde om u over zijn religieuze overtuigingen te spreken (CGVS I S.H. (...), p. 14). Hetzelfde geldt voor uw broer M.A. (...). Ook hij kon niets vertellen over Af. (...)’s bekeringsproces en verwees voor informatie hierover enkel naar u. Nochtans zei ook hij dat de persoon die de belangrijkste rol heeft gespeeld in zijn bekering Af. (...) was (CGVS I M.A. (...), p. 19). Gelet op jullie ontbrekende informatie over het christelijke parcours van Af. (...) hebben jullie zijn christelijke profiel niet aannemelijk gemaakt waardoor jullie evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat Af. (...) u en dus ook uw broer de weg naar het christendom en naar de huiskerk zou hebben getoond.

Dit blijkt ook uit het zeer bevreemdende feit dat u behalve de huiskerkverantwoordelijke niet één naam kon geven van een huiskerkgenoot (CGVS II S.H. (...), p. 13). Uw rechtvaardiging dat jullie geen vragen stelden over de identiteit van de huiskerkgangers (CGVS II S.H. (...), p. 13), kan niet weerhouden worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt tevens dat sommige leden zich voorstelden en dat ze hun naam zeiden voordat ze een getuigenis aflegden (CGVS II S.H. (...), p. 13). U legde ook nog uit dat uw huiskerkgang zich reeds enkele jaren geleden afspeelde. Zelfs al dateert uw huiskerkbezoek van jaren geleden, dan nog kan aangenomen worden dat, indien uw huiskerkgang werkelijk een belangrijke invloed en impact had op uw leven, u zich toch enkele namen van huiskerkgenoten zou moeten kunnen herinneren, temeer daar u wel namen van medekerkgangers in Servië kon geven (CGVS II S.H. (...), p. 18) en daar u voor enkele gebeurtenissen in Iran, zoals hierboven reeds aangestipt, heel precieze data kon geven: zo wist u bijvoorbeeld dat u op een zaterdag door Af. (...) werd gecontacteerd om u mee te delen dat twee dagen later de huiskerk zou bijeenkomen. Over deze bijeenkomst wist u dat ze op maandag 13 farvardin zou plaatsvinden (CGVS II S.H. (...), p. 13). Ook wist u heel precies dat de aan u gerichte oproepingsbrief op 29 farvardin werd ontvangen en dat u zich op 14 ordibehesht moest melden (CGVS II S.H. (...), p. 15). Uw broer, die volgens u een beter geheugen heeft, kon zich evenmin namen van medehuiskerkgenoten herinneren. Hij vertelde dat jullie tussendoor heel wat namen tegenkwamen maar herinnerde zich er niet één (CGVS I M.A. (...), p. 18). Dat jullie behalve de huiskerkverantwoordelijke geen enkele naam van een huiskerkganger konden geven, ofschoon jullie bekeringsproces, in alle redelijkheid een cruciale levensgebeurtenis, zich integraal in deze huiskerk afspeelde, is niet aannemelijk.

In dit verband is het overigens ook vreemd dat u niet eens met zekerheid wist of de villa waar jullie als huiskerk samenkwamen bewoond was en u ook niet wist van wie die villa was (CGVS II S.H. (...), p. 12). Indien u werkelijk meerdere keren in deze villa zou zijn samengekomen, kon nochtans worden verwacht dat u dit geweten zou hebben.

Ook legde u niet meteen coherente verklaringen af over de bekering van uw vrouw die zich volgens uw verklaringen dankzij u tot het christendom bekeerde. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaatgeneraal dat uw vrouw zich in de winter van 1396 reeds tot het christendom bekeerde, dat ze, toen u nog in Iran was, veel in de evangelies las en dat jullie in Iran samen in de sofa arm in arm tot God baden en christelijke programma's bekeken (CGVS II S.H. (...), p. 7-8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u echter verklaard dat ze nog niet gelovig was [toen u nog in Iran was] maar dat ze tijdens uw verblijf in Servië had gezegd dat ze het boek aan het lezen was en dat ze er nu in gelooft (CGVS I S.H. (...), p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dat bij uw eerste onderhoud niet had gezegd en dat de tolk het mogelijks verkeerd getolkt heeft (CGVS II S.H. (...), p. 25). Deze verklaring kan echter, gelet op uw duidelijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, niet weerhouden worden. U gaf overigens op het einde van uw eerste onderhoud aan dat u de tolk goed begrepen had en bij het begin van het tweede onderhoud dat u geen opmerkingen had over uw vorige onderhoud (CGVS I S.H. (...), p. 17; CGVS II S.H. (...), p. 3). Betreffende de beweerde bekering van uw vrouw is het bovendien heel onwaarschijnlijk dat, indien u en uw vrouw werkelijk in Iran bekeerd zouden zijn geweest, u niet eens geweten zou hebben of uw vrouw al dan niet graag naar de huiskerk had willen meegaan. U heeft haar hierover geen vragen gesteld en zelf zei ze hier spontaan niets over (CGVS II S.H. (...), p. 7). Nochtans kan aangenomen worden dat christelijke geloofsactiviteiten een logisch gespreksonderwerp zijn tussen bekeerlingen, zeker als ze man en vrouw zijn.

Aansluitend hierbij is het opmerkelijk dat u evenmin wist hoe de (ex-)vrouw van uw broer, die zich later ook tot het christendom zou bekeren, reageerde op de bekering van haar man toen ze het vernam (CGVS II S.H. (...), p. 4-5). Er kan ook hier aangenomen worden dat dit een logisch gespreksonderwerp is voor twee broers die zich quasi samen bekeerden tot het christendom en die hierdoor Iran samen moesten verlaten. Overigens is het frappant dat uw broer niet eens wist, ofschoon hij met zijn (ex-)echtgenote in contact staat, welke geloofsactiviteiten ze momenteel heeft (CGVS II M.A. (...), p. 4).

Dat u uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw beperkte kennis van de christelijke geloofspraktijk, ofschoon u naar eigen zeggen al meerdere jaren christen zou zijn. Zo stelde u zich, wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud van 7 februari 2022 gevraagd werd naar het volgende christelijk feest, luidop de vraag of het feest van Kerstmis bedoeld werd (CGVS II S.H. (...), p. 19). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of het binnenkort dan Kerstmis is, verklaarde u dat het volgende feest Pinksteren moest zijn, hetgeen ook uw broer aanvankelijk dacht (CGVS II S.H. (...), p. 19; CGVS II M.A. (...), p. 9-10). Het volgende belangrijke feest was op dat moment echter Pasen, en wel op 17 april 2022. Wanneer u vervolgens gevraagd werd wanneer het Pasen is, verklaarde u dat het in januari was (CGVS II S.H. (...), p. 19). Wanneer u gevraagd werd hoe u Pasen, dat volgens u net achter de rug moest zijn ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud, gevierd had, antwoordde u zelfs dat jullie het niet in de kerk konden vieren maar dat jullie in Hasselt op restaurant waren gegaan, gebeden hadden en God bedankt hadden (CGVS II S.H. (...), p. 19-20). Dat u Pasen, het belangrijkste feest in de christelijke liturgische kalender, in januari gevierd zou hebben, ofschoon u intussen al jaren christen zou zijn, doet danig de wenkbrauwen fronsen en ondergraaft opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.

Dit blijkt voorts ook uit het feit dat zowel uw verklaringen als deze van uw broer over jullie voormalige godsdienst, i.e. de islam, bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd hoe u tegenover uw vroegere religie staat, zei u dat u de islam heel goed kent en dat een man volgens de Koran zijn vrouw kan slaan, dat verminking is toegestaan, dat rouwen en huilen gangbaar zijn in Iran en dat agressie en geweld door de islam gepromoot worden (CGVS II S.H. (...), p. 4). U associeerde in feite zowat alles wat er mis gaat van (huiselijk) geweld over kindermishandeling tot corruptie met de islam (CGVS I S.H. (...), p. 12-13). Gevraagd wat u positief vindt aan de islam, verklaarde u dat er niets positiefs aan is en dat u islam met ongelijkheid kon gelijkschakelen (CGVS II S.H. (...), p. 4-6). Ook uw broer verklaarde dat er niets positiefs is aan de islam (CGVS II M.A. (...), p. 5). Deze ongenueanceerde verklaringen over de islam zijn weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat jullie die decennialang leefden onder de moslims, en wiens familie en kennissen moslims zijn, de islam enkel met negativiteit, corruptie en geweld zouden associëren. Aansluitend hierbij zijn ook uw verklaringen over uw nieuwe godsdienst bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd. Gevraagd naar negatieve punten in het christendom, antwoordde u dat voor zover u gelezen heeft u geen minder goede punten bent tegengekomen en dat in het boek overal gezegd wordt dat we lief voor mekaar moeten zijn (CGVS II S.H. (...), p. 4). Ook uw broer vond niets negatiefs aan het christendom (CGVS II M.A. (...), p. 5). Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar, zoals hierboven vastgesteld werd, u bijzonder kritisch was ten aanzien van de islam en er toch verschillende gelijkenissen zijn tussen het christendom en de islam, hetgeen u ook erkende (CGVS II S.H. (...), p. 21).

Het is tot slot ook opvallend dat, gevraagd wat uw broer aanspreekt in het christendom, u antwoordde dat de dingen die u ook aanspreken ook hem aanspreken en dat dezelfde dingen die voor u gelden ook voor hem gelden (CGVS II S.H. (...), p. 4). Dat jullie alle twee samen dezelfde zaken in het christendom inspirerend vinden, komt, gelet op het feit dat elk geloofwaardig bekeringsproces in alle redelijkheid een uiterst individueel traject is dat voor elke bekeerling enigszins anders verloopt, bevreemdend over.

Uit het voorgaande blijkt dat jullie noch jullie bekering tot het christendom, noch jullie betrokkenheid bij de huiskerk aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen hieromtrent met de Iraanse autoriteiten. Dit wordt bevestigd door de volgende vaststellingen.

Vooreerst sloop er een tegenstrijdigheid in jullie verklaringen betreffende de gearresteerde huiskerkgenoten. Daar waar uw broer op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat Af. (...)’s moeder het tijdens haar telefoongesprek met u enkel over haar zoon[s arrestatie] had gehad – hij vermoedde wel dat alle aanwezigen van de huiskerk toen waren gearresteerd – (CGVS-vragenlijst M.A. (...), vraag 3.5), zei u op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat u aan Af. (...)’s moeder had gevraagd hoe ze wist dat Af. (...) aangehouden was: ze antwoordde hierop dat Af. (...)’s echtgenote had verteld dat Af. (...) niet was thuisgekomen en dat ze daarna gingen rondvragen waar hij was. Via de bureaus van de huiskerk vernamen ze dat agenten een paar mensen uit de villa [waar de huiskerk plaatsvond] hadden meegenomen (CGVS II S.H. (...), p. 14). Deze verschillende uitspraken zijn niet met elkaar te verzoenen. Verder beschikten jullie over bijzonder weinig informatie over de inval in uw huiskerk. Zo wist u niet welke politiedienst de inval en de arrestaties deed, hoeveel agenten er bij de actie betrokken waren, of de agenten in uniform dan wel in burger waren, op welk tijdstip de inval plaatsvond en wie er allemaal gearresteerd werd (CGVS II S.H. (...), p. 14). Bovendien tastte u ook wat betreft het wedervaren van uw vriend Af. (...) volledig in het duister. Zo wist u niet waar hij ten tijde van uw tweede onderhoud was maar u ging ervan uit dat hij in de gevangenis zat, al wist u niet welke gevangenis. Of Af. (...) reeds voor het gerecht was verschenen en of Af. (...) een advocaat had, wist u ook niet (CGVS II S.H. (...), p. 14-15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u noch uw broer iets gedaan hebben om jullie te informeren over wat er precies gebeurd is die bewuste dag of over het lot dat Af. (...) en uw medehuiskerkgenoten beschoren was. U overwoog even om uw vrouw te vragen om eens rond te vragen maar zag er uiteindelijk van af omdat ze er zich niet goed bij zou voelen en omdat u oordeelde dat het te gevaarlijk was (CGVS II S.H. (...), p. 15; CGVS I M.A. (...), p. 20-21). U schaamde zich ook om de moeder van Af. (...) te contacteren omdat ze u mogelijks zou kunnen beschuldigen omdat u een rol speelde in wat haar zoon overkomen is. U had overigens het telefoonnummer van de moeder van Af. (...) niet en het viel niet uit te sluiten dat ze inmiddels overleden is. Uw broer verklaarde in dit verband ook niet over een telefoonnummer te beschikken (CGVS II S.H. (...), p. 16; CGVS I M.A. (...), p. 20-21). Deze pogingen om jullie nalaten om zich te informeren te rechtvaardigen overtuigen allerminst. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat u en uw broer zich via uw vrouw, via uw schoonbroer – die zich, hoewel u toen reeds op de vlucht was voor de autoriteiten, bereid toonde om naar uw appartement te gaan om uw shenasnameh, melikaart en wat kleding te halen met alle mogelijke risico’s van dien (CGVS I S.H. (...), p. 15) – of via derden, al dan niet op discrete wijze, zouden kunnen informeren bij de moeder of de echtgenote van Af. (...) die nota bene in uw straat woonden (CGVS II S.H. (...), p. 9; p. 15). Het ontbreken van enige concrete informatie over het wedervaren van Af. (...) en het eventueel hiermee verbonden lot van jullie huiskerkgenoten en het feit dat jullie geen pogingen hebben ondernomen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.

Tot slot kan aan de oproepingsbrieven die u en uw broer ontvingen geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Uit de analyse van de oproepingsbrieven blijkt immers dat er een aantal vormelijke merkwaardigheden op te merken vallen. Zo bevat het document een serienummer van slechts vijftien cijfers wat niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het serienummer zestien cijfers moet bevatten. De revolutionaire rechtbank kan volgens dezelfde informatie weliswaar ook een nummer met een andere samenstelling gebruiken, maar dan wordt het nummer voorafgegaan door twee letters. Het serienummer noch het dossiernummer in het door u neergelegde document wordt hierdoor voorafgegaan. Bijkomend kan erop gewezen worden dat het vreemd is dat bij de opmaakdatum enkel ‘farvardin 1397’ wordt vermeld, zonder dat ook de dag wordt aangeduid. Ook is het opvallend dat, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat in morele zaken de reden van oproeping normaal niet wordt vermeld, het motief van uw oproeping wel vermeld werd. Overigens dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Volledigheidshalve kan nog op informatie gewezen worden waaruit blijkt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse juridische documenten.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Gelet hierop kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie gelovige familie jullie als afvallig beschouwt en jullie hierdoor niet meer aanvaard worden binnen de familie (CGVS I S.H. (...), p. 4-5; CGVS I M.A. (...), p. 8). Om dezelfde reden kan er evenmin aan het motief van de echtscheiding van uw broer nog geloof worden gehecht (CGVS II M.A. (...), p. 3-4).

Dat aan jullie bekering en jullie problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde voortgezette religieuze engagement na aankomst in Europa dat in het verlengde van jullie geloofsactiviteiten in Iran gesitueerd moet worden. Aangezien er aan jullie bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, kan er immers evenmin geloof worden gehecht aan jullie motivatie om na aankomst in Europa naar de kerk te gaan. Er kan bijgevolg besloten worden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging religieus actief zijn en op sociale media activiteiten onderhouden om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er dan ook niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een voorname rol speelde in de bekering van uw zoon, is het, gelet op de onoprechtheid van uw bekering, evenmin aannemelijk dat uw zoon zich vanuit een oprechte en verinnerlijkte overtuiging tot het christendom bekeerde. Dat de oprechtheid van zijn bekering niet aannemelijk is, blijkt tevens uit het feit dat u niet eens met zekerheid wist sinds wanneer uw zoon christen is. U kon enkel vermoeden dat zijn bekering in Servië startte, meer niet, maar sinds wanneer uw zoon zichzelf als christen ging beschouwen, wist u niet (CGVS II S.H. (...), p.10-11). Indien uw zoon werkelijk op uw aansturen bekeerd zou zijn, zoals u meermaals beweerde, kan aangenomen worden dat u toch preciezere informatie over uw zoons bekeringsproces zou kunnen verschaffen, quod non in casu.

Gelet op het voorgaande, blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door uw omgeving.

Dat jullie een zekere kennis hebben van het christelijk geloof en dat jullie gedoopt werden en geloofsactiviteiten in Europa hebben wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hebben en dat jullie die kunnen staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende deze in Europa uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie geen enkele concrete indicatie hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in Europa en dat u, behalve enkele hypothesen, evenmin concrete indicaties heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw Instagramprofiel dat u bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen, niet onder uw naam onderhoudt maar onder de naam 'b.a. (...)' (CGVS II S.H. (...), p. 23-25). Uw broer verwees gevraagd naar concrete indicaties dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van jullie geloofsactiviteiten slechts naar de oproepingsbrief van 29 farvardin 1397 (18 april 2018) (CGVS II M.A. (...), p. 11). Overigens onderhoudt uw broer zijn facebookaccount tegenwoordig onder de naam 'A.R. (...)', een heel frequente naam op facebook, waardoor uit niets blijkt dat hij identificeerbaar zou zijn en blijkt ook uit niets dat, gelet op het onoprechte karakter van jullie bekering, jullie bij terugkeer naar jullie land van herkomst jullie religieuze posts op sociale media niet zouden kunnen verwijderen.

Wat de bedreigingen betreft die u van onbekenden kreeg wegens uw activiteiten op sociale media dient opgemerkt te worden dat u uw profiel, zoals aangehaald, niet onder uw eigen identiteit onderhoudt, waardoor uit niets blijkt dat degenen die u bedreigden ook weten wie u bent. U gaf bovendien zelf aan dat er op Instagram veel profielen actief zijn van mensen die valse namen hanteren waardoor u zelf ook niet wist wie u bedreigde (CGVS II S.H. (...), p. 22-24). U verklaarde overigens dat u de bedreigingen niet serieus nam (CGVS II S.H. (...), p. 23-25). Gelet hierop kan in uw hoofde ten gevolge van de bedreigingen op Instagram geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw professionele activiteiten in Iran, uw reisroute en aan de identiteit en nationaliteit van uw zoon wordt immers niet getwijfeld. Met de opmerkingen betreffende de notities van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd rekening gehouden."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen de beslissing niet ombuigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw beroepsactiviteiten, uw zware reis via de Balkan en uw geloofsactiviteiten in Europa wordt niet getwijfeld. Met de opmerkingen op de notities van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd rekening gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op de:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".*

Verzoekers vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van een aantal van de aangevoerde wetsartikelen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts geven zij aan:

"Verzoekers vrezen vervolgd te worden in Iran vanwege hun bekering tot het christendom en hun geloofsactiviteiten beide in Iran en België.

Men dient rekening te houden met de volgende belangrijke elementen :

- Verzoekers zijn geboren als muslimes in Teheran;*
- Verzoekers komen van een familie seyyed;*
- Verzoekers hebben deelgenomen aan kerkdiensten in Iran;*
- Verzoekers zijn naar Europa gevlucht, waar zijn in verschillende landen geloofsactiviteiten verder hebben gezet;*
- Verzoekers hebben zich in België laten dopen;*
- Verzoekers delen openlijk christelijke boodschappen op sociale netwerken."*

Vervolgens gaan verzoekers in op de situatie voor (bekeerde) christenen en/of personen die als dusdanig worden gepercipieerd in Iran. Zij betogen in dit kader, aan de hand van algemene landeninformatie, dat niet kan worden betwist dat christenen in Iran worden onderdrukt en vervolgd, alsmede dat ook personen die niet daadwerkelijk bekeerd zijn doch wel als dusdanig worden aanzien zulk lot beschoren is. Daarom moeten asiëldossiers van christenen volgens hen met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld. Verzoekers wijzen verder op (informatie over) het doordringende antiwesterse discours in Iran en verwijzen naar een Franstalig arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde. Eveneens citeren zij uit de algemene ambtsberichten inzake Iran van maart 2019 en februari 2021.

Voorts gaan verzoekers in op de "COI focus "Iran - De situatie van bekeerlingen tot het christendom" 16/04/2019. Zij betogen:

"Men leest in dat verslag meerdere informatie die verwerende partij tegenspreken, en die, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zorgwekend zijn voor wat met verzoekende partij zal gebeuren.

Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran. In tegendeel.

(...)

Uit geen enkele objectieve informatie blijkt dat betwistingen over de oprechtheid van de bekering en godsdienstige praktijk een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Iran. Dit is een loutere

veronderstelling van verwerende partij, wat niet mag op zo'n fundamentele kwestie, rekening houdend met de risico's die verzoekende partij zou lopen.

De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering.

(...)

Daaruit blijkt dat indien de Iraanse autoriteiten weten dat de betrokkene zich bekeerde en zich als christenen voorstelde of gedroeg, er een hoog risico op vervolgingen bestaat.

Dit spreekt de conclusie van verwerende partij tegen.

Wij zullen ook hieronder zien dat Iraanse autoriteiten zich informeren en de sociale netwerken nakijken om te weten welk Iraniërs zich is bekeerd in het buitenland en hoe ze zich in het buitenland gedragen."

Vervolgens gaan verzoekers in op de "COI "Iran - behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" - 30/03/2020".

Zij doen gelden:

"Er moet eerst benadrukt worden dat het CGVS geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran :

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden.

Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de positie van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet kan bij het evalueren van een nood om internationale bescherming :

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden, wat vervolgens niet geruststellend is.

Uit het DFAT-verslag waarnaar in het COI Focus is verwezen (update 14 april 2020), kan men lezen dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren, dit geldt niet voor gedwongen terugkeer, die noodzakelijkerwijs via een laissez-passer moet geschieden en derhalve gepaard gaat met ondervraging door de autoriteiten bij aankomst in het land (zie administratieve dossier, pg. 70):

(...)

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico loopt na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan.

In ieder geval zijn er niet voldoende informatie over gedwongen terugkeer. De beslissingen moeten daarom vernietigd worden."

Verder voeren verzoekers, met betrekking tot de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran, aan:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 12) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)".

Verzoekers wijzen voorts op de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Zij betogen:

"De Iraanse samenleving is bijzonder omdat zij op alle niveaus zeer ambivalent is. Hoewel de door de Iraanse autoriteiten verplichte Islam door veel Iraniërs wordt gepraktiseerd, zijn er in feite bijna 1 miljoen christenen in Iran.

Vrijheid van godsdienst bestaat in beginsel, maar de realiteit is heel anders. Het aantal Iraniërs dat zich tot het christendom heeft bekeerd, neemt toe en de illusie van een strikt islamitisch politiek regime dat door de Iraanse autoriteiten is ingesteld, strookt niet met de realiteit van de Iraanse onderdanen (stuk 13, eigen onderstreping) :

(...)

In een ander artikel over dezelfde studie en over de duidelijke tegenstellingen tussen de religieuze praktijken van de Iraniërs en de door de Staat opgelegde islam, kan het volgende worden gelezen (stuk 14, eigen onderstreping):

(...)

Nog een andere bron bevestigt dat de bekering van Iraniërs is geen zeldzame gebeurtenis in Iran (stuk 15, eigen onderstreping). De Minister van Inlichtingen, Alavi Mahmoud, geeft zelf toe dat deze bekeringen massaal plaatsvinden:

(...)"

Verzoekers concluderen op grond van het voorgaande:

"Samenvattend kan worden gesteld dat de algemene informatie getuigen van een reële repressie van opposenten van het regime en christenen. Dat de autoriteiten een controle voeren van sociale netwerken met grote risico's van represailles in geval van tekenen van oppositie.

Er bestaat bovendien bijna geen informatie over het lot van teruggekeerde asielzoekers.

Men dient dus zorgvuldig zijn in de beoordeling of een asielzoeker naar Iran mag teruggaan."

Verzoekers voeren voorts aan dat zij nood hebben aan bescherming op grond van een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist. Zij wijzen in dit kader op:

"- Het feit dat verzoekers als muslim zijn geboren;

- Het feit dat verzoekers van een familie seyed komen;

- Het feit dat verzoekers geloofsactiviteiten in Serbie en Bosnië hadden;

- Het feit dat verzoekers geloofsactiviteiten in België hebben en actief zijn bij The City of the Living God in Turnhout;

- Het feit dat verzoekers gedoopt zijn;

- Het feit dat verzoekers christelijke berichten plaatsten op sociale media;

- Het feit dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's brengt.

Volgens hen volstaan deze elementen *"om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij."*

Vervolgens geven verzoekers enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stellen zij:

"In casu lijkt het geen twijfel dat verzoekers door de Iraanse autoriteiten als christenen worden of dreigen te worden beschouwd.

Het is bekend dat deze groepen door de Iraanse autoriteiten worden vervolgd. Het loutere feit dat verzoeker behoort tot deze openlijk vervolgte groepen (cf. algemene informatie supra) is derhalve voldoende om bescherming te rechtvaardigen, zonder dat enige persoonlijke vervolging hoeft te worden aangetoond.

(...)

Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van hun bekering in twijfel trekt is irrelevant.

Verzoekers zijn, in de ogen van de Iraanse autoriteiten, christen, bekeerd, actief op sociale netwerken om andere personen proberen te bekeren (art. 48/3 §5 Vw).

Volgens UNHCR (Guidelines) :

(...)

Het feit dat verzoekende partij zich bekeerde, het feit dat verwerende partij de aanwezigheid van verzoekers in de kerk in België en hun betrokkenheid daar niet betwist, het feit dat verzoekers gedoopt zijn, het feit dat zij een gemeenschap van christenen en vluchtelingen bezoeken in België, het feit dat zij asiel hebben aangevraagd in België, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van hun asielaanvraag vereisen, hun vrees voor vervolging staven en hun nood om internationale bescherming aannemelijk maken.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie (door bekeerde christenen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en verzoekers het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst :

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers overtuigingen en activiteiten, ze vervolgd zullen worden. Het is bovendien door verwerende partij niet betwist.

Hoewel sommige elementen van verzoekende partij's verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekende partij - en de bewijzen – moeten worden geanalyseerd om haar behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen (eigen onderstropping) :

(...)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekende partij's asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in zijn oprechte bekering. Dit is niet de juiste aanpak.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekende partij, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die verwerende partij heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekende partij heeft zich oprecht ingespannen om haar verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover zij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissingen - verzoekers erkend dient te worden als vluchtelingen."

Vervolgens gaan verzoekers in concreto in op de motieven die zijn opgenomen in de jegens hen genomen bestreden beslissingen.

Met betrekking tot de snelheid van hun bekering, doen zij gelden:

"Verzoekende partij kan een dergelijk argument - dat meer een waardeoordeel en een gebrek aan inzicht in de situatie van verzoekers is dan een echt overtuigend argument - helemaal niet volgen.

Verzoekers zijn niet "van de ene dag op de andere" bekeerd naar het christendom : hun bekering was immers het resultaat van een lang proces en een groot aantal besprekingen. Vanaf hun vroegste jeugd getuigden verzoekers van vraagstellingen en waren zij op "zoek naar betekenis". Jarenlang hadden verzoekers de grondslagen van de godsdienst in twijfel getrokken - zij had de islam reeds op zeer jonge leeftijd afgewezen. Bovendien hadden S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, en zijn vriend Af. (...) vele discussies en debatten over de Islam, die zij bekritiseerden - en die gebeurde over maanden en niet gewoon "twee weken" zoals verweerster merkt op.

Toen Af. (...) zich openstelde voor S.H.R.A. (...), eerste verzoeker,, en daarna zelf voor zijn broer, over zijn bekering tot het christendom, waren ze dus op de een of andere manier al "wakker" en open voor de vragen die dit met zich meebracht. S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, had daarna veel discussies daarover met Af. (...), en stelde hem veel vragen.

De situatie is dus veel complexer dan verwerende partij ons wil doen geloven. De situatie is niet zo, dat Af. (...) van de ene dag op de andere verzoekers meedeelde dat hij christen was en over godsdienst begon te praten. De situatie is niet zo dat verzoekers voorheen geen vragen hadden en van de ene dag op de andere "geloofden" en verkozen te volgen wat Af. (...) hen vertelde. De situatie is ingewikkelder: zij is gebaseerd op ondervragingen gedurende verscheidene jaren en op besprekingen die verscheidene maanden hebben geduurd.

In elk geval is verwerende partij zo vrij om haar persoonlijke visie op de situatie van verzoekers af te leiden uit de opmerking dat een bekering een "belangrijke levensgebeurtenis" is die daarom noodzakelijkerwijs veel tijd neemt. Een bekering is bovenal een diep subjectieve gebeurtenis - een die voor ieder mens persoonlijk en anders wordt ervaren!

Wanneer verwester opmerkt dat een bekering "een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis" is, die "een ruime mate aan reflectie en studie" vereist, poneert verwerende partij haar eigen opvatting van religie als waarheid. Volgens verzoekende partij echter is een bekering in de eerste plaats "gevoeld", en is het veeleer het persoonlijke werk dat tot het doopsel leidt dat verdere bezinning en "studie" vereist. Betekent de opmerking van verwerende partij dan dat iemand die geen toegang heeft tot godsdienstonderricht - catechese of catechismus - en dus godsdienst niet kan "bestuderen" - niet als een wettig gelovige kan worden beschouwd?

De analyse van verwerende partij op dat punt, deze standpunt, steunt trouwens op geen enkele objectieve informatie, maar op zeer persoonlijke beschouwingen, die echter niet adequaat zijn. Het loutere feit dat een bekering voor iemand als "snel" wordt beschouwd, kan niet voldoende zijn om te rechtvaardigen dat zij noodzakelijkerwijs vals is!"

Aangaande het aan hen verweten gebrek aan kennis omtrent de bekering van Af., voeren verzoekers aan:

"Verzoekers vragen zich echter af wat het impact van deze << kennis >> heeft op de realiteit van hun bekering.

Deze moeten worden geanalyseerd in relatie tot hun persoonlijke ervaring en identiteit, en de geloofwaardigheid die hun moet worden toegekend kan niet afhangen van de kennis die zij hebben van de persoonlijke ervaring van een derde.

Verweerster trekt hieruit dus onzinnige conclusies, in een poging om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers op enigerlei wijze te ondermijnen.

Verzoekers erkennen dat zij niet alle details kennen van Af. (...)’s bekeringsverhaal. Zij wensen echter zowel verweerster als Uw Raad te herinneren aan de realiteit van het verschil in gewoonten en manieren van leven tussen Iran en Europa: in Iran is de persoonlijke levenssfeer zeer heilig en stelt men niet zo gemakkelijk persoonlijke vragen, zelfs niet aan zijn vrienden. Wanneer Af. (...) zich voor hem openstelt, heeft S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, al gemerkt dat zijn vriend zich niet gemakkelijk openstelt over zijn huwelijk, zijn kinderen, zijn familiegewoonten. Bovendien vinden hun gesprekken plaats in de context van Af. (...)die met hem deelt, niet omgekeerd.

Verweerster analyseert dit element dus opnieuw door haar eigen persoonlijke en Europese bril en leesrooster, zonder rekening te houden met de specifieke kenmerken van het betrokken geval."

Betreffende de echtgenote van eerste verzoeker betogen verzoekers:

"De verklaringen van S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, zijn echter niet tegenstrijdig, maar vullen elkaar aan: het was inderdaad in de winter van 1396 dat zijn vrouw zich begon te bekeren tot het christendom, dankzij de invloed van haar man. Haar bekering was echter nog jong en zij bleef belangstelling tonen en inlichtingen inwinnen, ook nadat haar man het land had verlaten. In een telefoongesprek dat zij in Servië hadden, vertelde zij hem dat zij zich zeker en nog meer "bevestigd" voelde in haar geloof.

Er zij op gewezen dat S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, de Protection Officer rechtstreeks op de vertaal- of begripsfout heeft gewezen toen hij zich realiseerde dat zijn woorden verkeerd waren begrepen. Verweerster weigert echter rekening te houden met deze uitleg op grond dat verzoeker noch aan het einde van zijn eerste onderhoud noch aan het begin van zijn tweede onderhoud heeft gewezen op vertaalproblemen. Verzoeker kon echter pas weten dat er een vertaalfout was gemaakt, toen hij daarmee werd geconfronteerd: hoewel de vertaler zich goed in het Farsi uitdrukte (wat verzoeker zelf kon zien), kon hij niet zeker zijn van wat de vertaler begreep en vervolgens in het Nederlands herhaalde. Daarom wees heeft hij over geen vertaalproblemen bepraten ; hij dacht eenvoudig dat die er niet waren geweest. Geconfronteerd met dit misverstand heeft hij er echter direct op gewezen dat er sprake moet zijn geweest van een vertaalfout, aangezien dit niet juist was (NEP, CGVS II, p. 25).

Wat de aanwezigheid van zijn echtgenote in de huiskerk betreft, wijst S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, er in de eerste plaats op dat hem daarover niets was gevraagd, zodat hij niet in de gelegenheid was gesteld hierover uitleg te verschaffen door verweerster, die niettemin de vrijheid heeft genomen om dit als een argument tegen hem te gebruiken! Indien de vraag aan verzoeker was gesteld, had hij kunnen uitleggen dat er nooit vrouwen aanwezig waren in de huiskerk die hij bezocht, zodat het idee om zijn vrouw daar mee naartoe te nemen niet opkwam. Hoe dan ook beklemt toont verzoeker dat zijn echtgenote, toen hij nog in Iran was, zeer angstig was, aangezien zij zich terdege bewust was van de risico's die verbonden waren aan hun bekering en aan de deelname van haar echtgenoot aan een huiskerk. S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, zou echter niet nalaten haar in detail te vertellen over de inhoud van zijn bijeenkomsten, om haar deelgenoot te maken van alle informatie die hij daar had opgedaan."

Met betrekking tot de ex-echtgenote van tweede verzoeker, geven verzoekers aan:

"Verweerster velt opnieuw een waardeoordeel dat beïnvloed is door haar eigen zeer persoonlijke standpunten en interpretaties, door te overwegen dat dit onderwerp << een logisch gespreksonderwerp is voor twee broers die zich quasi samen bekeerden tot het christendom en die hierdoor Iran samen moesten verlaten >>. Het staat inderdaad niet aan verwerende partij om vooruit te lopen op wat een "logisch gespreksonderwerp" tussen twee broers zou zijn - zozeer is dit specifiek voor hun persoonlijke relatie.

Indien verweerster de onwetendheid van S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, over dit onderwerp verder had willen onderzoeken, had hij kunnen uitleggen dat het onderwerp van de ex-vrouw van M.A.R.A. (...), derde verzoeker, een enigszins "taboe" onderwerp was tussen de broers. Toen M.A.R.A. (...), derde verzoeker, N. (...) aan de familie voorstelde, verzette inderdaad S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, zich rechtstreeks

tegen hun verbintenis, omdat hij van mening was dat N. (...) geen goede persoon voor zijn broer was. Aangezien M.A.R.A. (...), derde verzoeker, doorging met het huwelijk, werd het onderwerp van hun relatie vervolgens door de broers vermeden. Dit verklaart waarom S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, nooit naar N. (...)’s reactie op de bekering van zijn broer heeft gevraagd.

Wat betreft het gebrek aan informatie van M.A.R.A. (...), derde verzoeker, over zijn ex-vrouw, ontkent hij dat hij nog steeds contact met haar heeft. Hoewel hij haar nog sprak toen hij nog in België was, verbrak hij alle contact met haar toen hij vernam dat zij van hem was gescheiden. Hun laatste contact dateert van M.A. (...)’s eerste interview bij de CGVS in oktober 2021. Dit verklaart waarom hij zijn huidige religieuze activiteiten niet kan verklaren; hij kon echter wel verklaren dat, toen hij nog contact met haar had, zij hem vertelde over haar belangstelling voor het christendom en dit met haar collega's besprak! (...).”

Verzoekers stellen, inzake het aan hen verweten gebrek aan religieuze kennis, vervolgens:

“Verzoekende partij ziet niet in welk argument verweerster in dit verband wil aanvoeren: hoewel zij het gebrek aan kennis van verzoekers over religieuze feestdagen bekritiseert, trekt zij inderdaad hun religieuze kennis als zodanig niet in twijfel, aangezien zij op p. 6 van haar beslissingen benadrukt « dat jullie een zekere kennis hebben van het christelijk geloof (...) wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend ».

De enkele verwarringen van verzoekers over enkele religieuze feestdagen doen niets af aan de algemene religieuze kennis van de verzoekers en dus aan de realiteit van hun christelijk geloof.

Deze verwarringen zijn ook volkomen begrijpelijk.

Eenzijds willen verzoekers wijzen op hun gebrek aan vertrouwdheid met de Georgische kalender, waardoor het voor hen vaak moeilijk was om zich in tijd en ruimte te situeren sinds ze in Europa zijn.

In de tweede plaats wezen verzoekers erop dat de organisatie van christelijke feesten in Iran uiteraard verboden is. Aangezien zij deze nooit konden vieren, zijn zij veel minder bekend met de data.

Er zij op gewezen dat M.A.R.A. (...), derde verzoeker, desondanks in staat was de feesten van Pasen en Pinksteren correct in de tijd te plaatsen: hij verklaarde dat Pinksteren 50 dagen na Pasen kwam. Zijn enige fout is dat hij Pasen in maart heeft geplaatst in plaats van in april, wat geen grote fout is!

(...)

Het feit dat verzoekers niet bekend zijn met de exacte data van deze feesten betekent niet dat zij zich niet bewust zijn van de betekenis ervan - integendeel. Verzoekers zijn inderdaad bekend met de geschiedenis van elk van deze belangrijke gebeurtenissen, die het Christendom vormen - en dat is wat de belangrijkste is.

Aldus heeft M.A.R.A. (...), derde verzoeker, op correcte wijze de betekenis van de feesten van Pasen en Pinksteren kunnen uitleggen:

(...)

Hetzelfde geldt voor S.H.R.A. (...), eerste verzoeker :

(...)

Verweerster is zo vrij de kennis van verzoekers te beoordelen aan de hand van haar eigen opvatting van godsdienst zoals die in België wordt begrepen en meegedeeld, en dat is niet passend.”

Dat zij zich ongenueanceerd uitlieten over de islam, verklaren verzoekers als volgt:

“Ook hier vragen verzoekers zich af wat verweerster met dit argument probeert te bereiken, en hoe dit afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid die aan hun verhaal moet worden gehecht.

De verklaringen van verzoekers zijn volkomen begrijpelijk wanneer zij in hun context worden geanalyseerd. Verweerster lijkt inderdaad uit het oog te verliezen dat verzoekers afkomstig zijn uit Iran, een land waar de islam op een totalitaire en gewelddadige wijze wordt opgelegd. Verzoekers waren sinds hun kinderjaren getuigen van de misstanden van de islam - zij waren getuigen van geweld tegen vrouwen en kinderen, openbare straffen, enz. Hun betoog mist geen nuance, in die zin dat verzoekers voorbeelden konden geven en zich konden uitspreken over wat zij binnen de islam als negatief beschouwden. In het christendom vonden verzoekers een "ontsnapping" en een totaal andere kijk op religie.

Gezien dit alles, hun afkomst, hun vroegere persoonlijke ervaringen en hun religieuze weg, lijkt het moeilijk om verzoekers "verwijten" te maken over hun verklaringen. Nogmaals, het is in geen enkel geval mogelijk daarvan een conclusie te trekken over de geloofwaardigheid of de realiteit van hun geloof en hun asielerhaal.”

Dat derde verzoeker niet veel details kon verschaffen over zijn eerste bezoek aan een huiskerk, verklaren verzoekers als volgt:

“Verzoeker wil er allereerst op wijzen dat dit vijfjaar geleden is gebeurd.

Bovendien, was hij in die tijd nog niet vertrouwd met de inhoud van de christelijke godsdienst, zodat hij de ene bijbeltekst nog niet van de andere kon onderscheiden.

De precieze identificatie van de tekst is op zichzelf echter niet van belang. Door een dergelijke opmerking te maken, ziet verweerster inderdaad niet in wat werkelijk belangrijk is, namelijk : de symboliek van zijn aanwezigheid bij een dergelijke gebeurtenis. Wat M.A.R.A. (...), derde verzoeker, echt trof was zijn aanwezigheid op zo'n plaats en ceremonie. Hij wist al jaren dat hij de Islam de rug had toegekeerd en op zoek was naar zingeving. Sinds enkele maanden was hij geïnteresseerd in het christelijk geloof en wat zijn broer daarover te zeggen had. Naar de huiskerk gebracht worden was echt een keerpunt voor hem."

Omtrent het verwijt dat zij de namen van de overige huiskerkgangsters niet konden verstrekken, doen verzoekers gelden:

"Aldus miskent verweerster eens te meer de algemene context. Zoals hierboven reeds was uiteengezet, is privacy bijzonder heilig en taboe van de discussie in de Iraanse samenleving en cultuur. Dit geldt met name in het kader van de huiskerk, die illegaal is en in het geheim opereert: iedereen is voorzichtig om zijn identiteit te bewaren. Over het algemeen werden namen niet veel gebruikt, en noemde iedereen zich 'broer'. Aangezien de huiskerk illegaal is, hadden bovendien de leden niet de gelegenheid om zich met elkaar te vermengen: zij namen samen deel aan de vieringen en gingen daarna allemaal naar huis, zonder echt "uit te wisselen" buiten het religieuze aspect.

In Servië en Bosnië daarentegen was de situatie totaal anders, aangezien er geen sprake was van illegaliteit: afgezien van missen en religieuze plechtigheden konden de leden zich mengen en een gemeenschap vormen die veel tijd samen doorbracht. Dit verklaart waarom de verzoekers in Servië of Bosnië de namen van de leden kennen, anders dan in Iran.

Als verzoekers werkelijk logen over hun verhaal, zouden zij er dan niet op bedacht zijn geweest om zowel voor Servië als voor Iran "valse namen" op te stellen.

De door verweerster aangevoerde argumenten overtuigen dus niet."

Waar hen tegenstrijdige verklaringen worden verweten over de ontdekking van de huiskerk, geven verzoekers aan:

"Verzoekers betwisten dat dit detail een voldoende tegenstrijdigheid vormt om hun gehele relaas op losse schroeven te zetten. Verweerster houdt er immers geen rekening mee dat S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, degene is die het telefoontje heeft ontvangen, zodat hij degene is die de precieze inhoud en details van het ontvangen telefoontje kent. M.A.R.A. (...), derde verzoeker, weet alleen wat hem verteld is. Omdat Af. (...) hun gemeenschappelijke kennis was in de kerk, had S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, de informatie inderdaad op hem gericht: "Ik had Af. (...)’s moeder aan de telefoon, de huiskerk werd ontdekt, Af. (...) werd gearresteerd! Hun verklaringen verschillen nauwelijks van elkaar en er kan niet echt sprake zijn van "tegenspraak"."

Betreffende het aan hen verweten gebrek aan informatie over dit incident, stellen verzoekers:

"Verzoekers wijzen op het vanzelfsprekende: zij waren er niet bij, en weten dus alleen wat hun was meegedeeld. Ze hebben de evenementen zelf niet beleefd! En de gerapporteerde informatie heeft ongetwijfeld enige variatie ondergaan, gezien het veelvoud van tussenpersonen: zoals hierboven uiteengezet, werd de informatie inderdaad door de burens aan de moeder van Af. (...) gerapporteerd en pas daarna aan verzoekers. In de opwindende en de urgentie om te vluchten, stelde S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, toen geen verdere vragen.

Hij heeft Af. (...)’s moeder vervolgens niet meer kunnen bereiken en vermoedt dat zij ofwel bang is te worden afgeluisterd, ofwel boos is en weigert te antwoorden, en verzoekers verantwoordelijk houdt voor de arrestatie van haar zoon. Het feit dat zij in dezelfde straat woont als S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, betekent niet dat het niet gevaarlijk is om een lid van zijn familie te vragen bij haar thuis te gaan!

Aangezien zij niet reageerde, vroeg S.H.R.A. (...), eerste verzoeker, zijn zwager naar de winkel van Af. (...) te gaan om te zien of Af. (...) daar was of om naar hem te vragen. De winkel is echter sinds de dag van het incident gesloten, en verzoekers konden slechts aannemen dat Af. (...) daarom was gearresteerd. Anders dan verweerster stelt, hebben verzoekers dus niet nagelaten te trachten meer informatie over het incident te verkrijgen. Men kan het hun echter niet kwalijk nemen dat zij de veiligheid van hun nog in het land verblijvende familie willen waarborgen!"

Verzoekers gaan vervolgens in op hun religieuze engagement en activiteiten in Europa. Dienaangaande doen zij gelden:

"Hierboven werd uiteengezet waarom de bekering van verzoekers in Iran wel geloofwaardig is ; en er moet vervolgens geloof worden gehecht aan hun religieuze engagement in Europa.

Verzoekers zijn inderdaad bijzonder actief in België, zoals hierboven uitgelegd: ze gaan regelmatig naaar de kerk, ze zijn gedoopt, ze verkondigden de blijde boodschap op instagram, ... Alle deze elementen duidelijk tegenspreken de "opportunistische karakter" ingeroepen door verwerende partij!

Het christendom is een belangrijk aspect van de levens van verzoekers. Het bepaalt then in een zeer sterke mate, veel meer dan wat normaal verwacht kan worden van een "simpele" gelovige.

Des te meer ontkend verwerende partij niet dat :

- *Verzoekers gedoopt werden in België;*
- *Verzoekers naar de kerk in België gaan;*
- *Verzoekers naar de kerk in Serbie en Bosnië gingen;*
- *Verzoekers de blijde boodschap op Instagram verkondigen;*
- *Verzoekers bijbelstudie hebben gevolgd;*

Verwerende partij verwijst naar het feit dat een geloofwaardige bekering aannemelijk wordt gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof maar dit wordt niet door verwerende partij geanalyseerd die zijn analyse beperkt tot secundaire elementen en niet tot het proces van de bekering van verzoekers.

Haar redenering kan vervolgt niet gevolgd worden aangezien de engagement van verzoekers in België als niet geloofwaardig wordt gehecht op basis van een analyse die niet gedaan werd.

Dat verzoekers als christenen gezien zullen worden door zijn omgeving bij terugkeer naar Iran is onbetwistbaar aangezien de diepgaande engagement van verzoekers in de kerkgemeenschap in België, of deze bekering oprecht is of niet.

Uw Raad heeft al het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu."

Verzoekers concluderen op basis van het voorgaande in hoofddorde dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, in ondergeschikte orde dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd. Zij stellen in het kader van dit laatste:

"Het CGVS zou bijkomende informatie moeten naar voor brengen om de motivering te staven en Uw Raad op afdoende wijze inlichten over de situatie in Iran:

- *De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;*
- *De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran;*
- *De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran, die asiel hebben aangevraagd en die actief waren bij de christelijke gemeenschap in België/Europa;*
- *De algemene situatie over het aantal bekeerde christenen in Iran en de afstand dat Iraniërs nemen over de Staatsreligie en, in het algemene, over de ambivalentie in de Iraanse samenleving tussen de voorschriften van de islam en de concrete toepassing ervan door de Iraniërs;*

Deze vaststellingen moeten ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden."

3.2. Verzoekers vragen op basis van het voorgaande:

"Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen".

3.3. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Rapport "Violations against Christians in Iran",

4. UK Home Office report

5. Amnesty Report

6. Special Reporter UNHCR

7. Canadian Immigration Board report

8. OSAR report, dd. 7.06.2018

9. Artikel LeTemps

10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019"

11. "Algemeen ambtsbericht Iran - februari 2021"

12. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media", November 2019

13. Artikel Christianity Today dd. 03.09.2020

14. Artikel Eighteen Nouvelles "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" dd. 27.08.2020

15. Artikel Eighteen Nouvelles "Le ministre du Renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" dd. 07.05.2019".

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoekers leggen op 6 oktober 2022 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft vooreerst twee attesten waaruit blijkt dat zij deelnamen aan de *Christianity Explored* cursus van januari tot februari 2022.

Voorts gaat het om sociale media-uittreksels en een aantal foto's waarop verzoekers te zien zijn op een manifestatie die op 22 september 2022 plaatsvond voor de Iraanse ambassade en die gericht was tegen het Iraanse regime.

Verder gaat het om twee attesten waaruit blijkt dat verzoekers en de zoon van eerste verzoeker lid zijn en van juli 2021 tot juli 2022 deelnamen aan een online cursus van de *Anchor of Hope Church* in Tbilisi in Georgië.

Tot slot betreft het een foto waarop volgens verzoekers de echtgenote van eerste verzoeker wordt afgebeeld nadat deze werd geslagen door agenten in burgerkleding die naar eerste verzoeker vroegen. Zij zou deze foto reeds eerder hebben gehad doch deze niet hebben doorgestuurd om eerste verzoeker te sparen. Nadat zij vernam dat deze een negatieve beslissing ontving, stuurde zij de foto alsnog door.

4.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift laten uitschijnen dat verweerder onvoldoende objectief was en hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekers trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

5.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar getraumatiseerd te zijn en zich bepaalde dingen niet te kunnen herinneren (CGVS II S.H. (...), p. 17). In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw beweerde vergeetachtigheid niet aannemelijk gemaakt heeft. U legde bijvoorbeeld geen (medische) documenten neer waaruit dit ook maar enigszins objectief zou kunnen blijken. U verklaarde overigens nooit in behandeling geweest te zijn omdat uw mentale toestand sinds u in België bent veel beter is dan vroeger (CGVS II S.H. (...), p. 25). Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de gestelde vragen coherent te beantwoorden en dit zelfs op behoorlijk precieze wijze. Zo wist u perfect wanneer jullie voor de eerste keer naar de huiskerk gingen en kon u precies zeggen wanneer jullie de oproepingsbrief van de rechtbank hadden gekregen (CGVS II S.H. (...), p. 3; p. 15). U bevestigde ook zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op het voorgaande werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde weliswaar getraumatiseerd te zijn en zich bepaalde dingen niet te kunnen herinneren (CGVS II M.A. (...), p. 7; p. 12). In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw beweerde vergeetachtigheid niet aannemelijk gemaakt heeft. U legde bijvoorbeeld geen (medische) documenten neer waaruit dit ook maar enigszins objectief kan blijken. U verklaarde overigens nooit hiervoor in behandeling geweest te zijn omdat u de zin van een dergelijke behandeling niet inzag (CGVS II M.A. (...), p. 11). Bovendien blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u wel degelijk in staat was om de gestelde vragen coherent te beantwoorden en dit zelfs op behoorlijk precieze wijze. Zo wist u perfect wanneer jullie voor de eerste keer naar de huiskerk gingen en kon u precies zeggen wanneer jullie de oproepingsbrief van de rechtbank hadden gekregen (CGVS I M.A. (...), p. 15; p. 17). U bevestigde ook zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Gezien verzoekers deze motieven in het geheel niet aanvechten of betwisten, blijven deze motieven onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande, dient te worden geoordeeld dat verzoekers niet concreet aantonen of hard maken dat er te dezen bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

5.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.5. Verzoekers stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat zij zich aldaar zouden hebben bekeerd tot het christendom. Omwille van deze bekering zouden zij er problemen hebben gekend en problemen riskeren. Daarnaast geven zij aan in Europa religieuze activiteiten te ontwikkelen, te hebben deelgenomen aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade in september 2022 en actief te zijn op de sociale media.

Van verzoekers kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren te worden gevisieerd omwille van deze bekering en omwille van hun religieuze engagement en activiteiten, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering en van de nieuwe geloofsovertuiging voor hen inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op hun aangevoerde bekering, religieuze activiteiten en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Eveneens kan in dit kader van verzoekers worden verwacht dat zij gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen over deze activiteiten, de hieruit voortgesproten problemen en vrees en het risico dat zij daardoor zouden lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Dit geldt nog des te meer daar verzoekers, zoals zij zelf ook uitvoerig betogen en staven, afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging en het openlijk verkondigen van meningen en voeren van activiteiten die ingaan tegen de gangbare religie aldaar strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstreckende gevolgen met zich kunnen brengen.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekers, sedert de aangevoerde feiten en problemen en sedert het ogenblik waarop verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten reeds enige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er geenszins aan in de weg dat van verzoekers mag worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en religieuze activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor hun bekering en hun activiteiten en die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekers aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekers te zijn gegrift, zodat zij weldegelijk bij machte zouden moeten zij deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoekers de veelheid aan vaststellingen die in het licht van het voorgaande worden gedaan in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift eenvoudigweg en op algemene wijze trachten te minimaliseren en boudweg poneren dat deze slechts betrekking zouden hebben op "*secundaire elementen*" inzake hun verzoek om internationale bescherming, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers duidelijk dat de hierin opgenomen motieven weldegelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekers aangevoerde relaas en de door verzoekers aangevoerde bekering, activiteiten, problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

"Jullie verklaringen over jullie bekering tot het christendom zijn echter ontoereikend.

Zo is de snelheid waarop jullie zich naar eigen zeggen bekeerd hebben bijzonder opmerkelijk. U vernam begin shahrivar 1396 (augustus-september 2017) van uw vriend Af. (...) dat hij zich bekeerde tot het christendom, op het einde van dezelfde maand, zo'n twee weken nadat Af. (...) u over het christendom begon te praten, bezocht u voor de eerste keer een huiskerk – sindsdien, i.e. sinds 31/6/1396 (22 september 2017), beschouwt u zich als christen – en nauwelijks twee weken later, bij uw tweede huiskerkbezoek, werd reeds voor u het verlossingsgebed voorgelezen (CGVS I S.H. (...), p. 4; p. 14; CGVS II S.H. (...), p. 3-4). Ook uw broer bekeerde zich bijzonder snel. Hij verklaarde dat u in mehr 1396 (september-oktober 2017) met hem over het christendom sprak en dat hij dezelfde maand op 27 mehr 1396 (19 oktober 2017) voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS I M.A. (...), p. 5; CGVS I S.H. (...), p. 15). Gevraagd of hij van zijn eerste huiskerkbezoek reeds overtuigd was van het christendom, antwoordde hij affirmatief (CGVS I M.A. (...), p. 5). Dat jullie zich uit het niets dermate snel bekeren tot een andere godsdienst, zeker omdat jullie al geruime tijd zeer kritisch stonden ten aanzien van de islam, roept zeer ernstige vragen op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering tot het christendom een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan om onder meer na te gaan in hoeverre het christendom wel een goed alternatief kon zijn voor jullie oorspronkelijke godsdienst die volgens jullie schromelijk tekort schoot, quod non in casu."

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zij reeds geruime tijd kritisch stonden ten overstaan van de islam, betreft een element dat in de voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Net omdat zij, zoals zij zelf andermaal aangeven, de grondslagen van de godsdienst in twijfel trokken, kon worden verwacht dat zij ook wanneer zij kennis maakten met het christendom een veel kritischere houding zouden hebben aangenomen. Dat verzoekers, ondanks dat zij voorheen, dit in tegenstelling met wat zij in het voorliggende verzoekschrift trachten te laten uitschijnen, kennelijk nooit eerder op een gedegen wijze in aanraking waren gekomen met het christendom (administratief dossier eerste verzoeker, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.3; administratief dossier tweede verzoeker, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.15), beide dermate snel en ondoordacht zouden hebben beslist om zich te bekeren tot het christendom, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Redelijkerwijze kan, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, immers weldegelijk worden verwacht dat aan hun beslissing om zich te bekeren, hetgeen een ingrijpende en levensbepalende keuze betreft, een ruime mate van introspectie, (zelf)reflectie en studie zou zijn voorafgegaan. Dit geldt des te meer nu zij naar eigen zeggen stammen uit een bijzonder religieuze familie, nu zij afkomstig zijn uit Iran en nu hun beslissing in de Iraanse context bijzonder verstrekkende en ernstige gevolgen met zich bracht.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Hieraan kan toegevoegd worden dat, ofschoon M.A. (...) vanaf zijn eerste huiskerkbezoek overtuigd zou geweest zijn van het christendom en dus aangenomen kan worden dat dit eerste huiskerkbezoek een diepe indruk op hem heeft nagelaten, hij niets concreets over dit eerste bezoek kon zeggen. Hij zei enkel in algemene termen dat er zoals altijd een redevoering werd gehouden over Gods woord en over respect en liefde, maar hij kon niet concreet zeggen waarover die redevoering precies ging. Hij herinnerde zich ook niet welke bijbeltekst er werd besproken noch wat er allemaal verteld was. Hieruit kan dan ook niet opgemaakt worden welke inhoud precies op hem een diepe indruk heeft gemaakt (CGVS I M.A. (...), p. 18). Zelfs al is dit huiskerkbezoek intussen enkele jaren geleden, dan nog komt het feit dat uw broer slechts in vage en algemene bewoordingen kon praten over zijn eerste huiskerkbezoek, dat hem nochtans in het christendom deed geloven, erg onaannemelijk over.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het huiskerkbezoek in kwestie zich een aantal jaren in het verleden zou hebben gesitueerd, betreft namelijk een gegeven dat in de voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake het door verzoekers aangehaald tijdsverloop sedert hun bekering en de gebeurtenissen, vormt dit gegeven geenszins een dienstige uitleg voor het feit dat tweede verzoeker nagenoeg niets concreets wist te vertellen over diens eerste huiskerkbezoek. Aangezien dit huiskerkbezoek op hem een diepe indruk zou hebben gemaakt en hij reeds tijdens dit eerste huiskerkbezoek overtuigd zou zijn geweest van het christendom, mocht redelijkerwijze weldegelijk van tweede verzoeker worden verwacht dat hij over dit eerste huiskerkbezoek, ook enkele jaren later nog en ook en net omdat hij toen nog niet vertrouwd zou zijn geweest met de christelijke godsdienst en de bijbel, veel meer informatie zou kunnen verstrekken en dat hij meer bepaald zou kunnen aangeven waarover de redevoering tijdens dit huiskerkbezoek ging, welke bijbeltekst er werd besproken en wat er allemaal werd verteld. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers in het voorliggende verzoekschrift nogmaals benadrukken dat tweede verzoeker op dat moment echt werd geraakt door zijn aanwezigheid op de ceremonie in kwestie en deze aanwezigheid omschrijven als keerpunt voor tweede verzoeker. Dat tweede verzoeker hierover nagenoeg niets wist te vertellen, doet dan ook weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Dat jullie jullie bekering niet aannemelijk gemaakt hebben, blijkt tevens uit het bevreemdende feit dat u niets wist over hoe het bekeringsproces van Af. (...), die u tot het christendom geïntroduceerd zou hebben, verliep (CGVS II S.H. (...), p. 9; p. 25). U kon ook niet zeggen wanneer Af. (...) zich bekeerde tot het christendom noch hoelang hij reeds christen was (CGVS II S.H. (...), p. 8-9; p. 25). Bijkomend wist u ook niet of de echtgenote van uw goede vriend Af. (...), wiens naam u niet eens kende ondanks uw beweerde jarenlange vriendschap met Af. (...), bekeerd was en u wist evenmin of zijn kinderen christenen waren (CGVS II S.H. (...), p. 10). Gevraagd waarom u hem hier niets over gevraagd heeft, verklaarde u dat hij misschien geen antwoord wilde geven. Deze hypothese over mogelijke reacties van Af. (...) op uw eventuele vragen over zijn bekeringsproces doen evenwel niet in het minst afbreuk aan de zeer vreemde vaststelling dat u niet meer kon vertellen over het bekeringsproces van de man die u tot het christendom geïntroduceerd zou hebben en dat u hem hierover zelfs niet eens vragen gesteld heeft. Er kan immers aangenomen worden dat zulks een evident onderwerp is tussen twee bekeerlingen, temeer daar Af. (...) u voldoende vertrouwde om u over zijn religieuze overtuigingen te spreken (CGVS I S.H. (...), p. 14). Hetzelfde geldt voor uw broer M.A. (...). Ook hij kon niets vertellen over Af. (...)’s bekeringsproces en

verwees voor informatie hierover enkel naar u. Nochtans zei ook hij dat de persoon die de belangrijkste rol heeft gespeeld in zijn bekering Af. (...) was (CGVS I M.A. (...), p. 19). Gelet op jullie ontbrekende informatie over het christelijke parcours van Af. (...) hebben jullie zijn christelijke profiel niet aannemelijk gemaakt waardoor jullie evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat Af. (...) u en dus ook uw broer de weg naar het christendom en naar de huiskerk zou hebben getoond."

Verzoekers slagen er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Hun blote beweringen inzake de Iraanse cultuur, waarin er naar hun zeggen zelfs tussen vrienden geen persoonlijke informatie zou worden uitgewisseld, staven zij op generlei wijze, zijn hoegenaamd niet aannemelijk en kunnen bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Gelet op de jarenlange, goede vriendschap tussen Af. en eerste verzoeker, gelet op het feit dat deze persoon eerste verzoeker klaarblijkelijk vertrouwde aangezien deze eerste verzoeker durfde in te lichten over zijn religieuze overtuigingen en te overtuigen om zich ook te bekeren tot het christendom, gelet op de verklaringen van verzoekers volgens dewelke deze persoon een cruciale rol zou hebben gespeeld in hun beider bekeringsproces en gelet op het gegeven dat het, in tegenstelling met wat verzoekers voorhouden, weldegelijk en volledig in de lijn der verwachtingen ligt dat dergelijk onderwerp het gespreksonderwerp bij uitstek zou vormen tussen twee bekeerlingen in Iran, kon redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij het met deze persoon zouden hebben gehad over diens bekeringsproces en dat zij hierover (veel) meer gedegen informatie zouden kunnen verstrekken. Dat verzoekers beide nagenoeg niets wisten te vertellen over het bekeringsproces van Af. en over de religie en een eventuele bekering van diens vrouw en kinderen, laat dan ook niet toe nog enig geloof te hechten aan hun beweerde bekering door toedoen van deze persoon.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Dit blijkt ook uit het zeer bevreemdende feit dat u behalve de huiskerkverantwoordelijke niet één naam kon geven van een huiskerkgenoot (CGVS II S.H. (...), p. 13). Uw rechtvaardiging dat jullie geen vragen stelden over de identiteit van de huiskerkgangsters (CGVS II S.H. (...), p. 13), kan niet weerhouden worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt tevens dat sommige leden zich voorstelden en dat ze hun naam zeiden voordat ze een getuigenis aflegden (CGVS II S.H. (...), p. 13). U legde ook nog uit dat uw huiskerkgang zich reeds enkele jaren geleden afspeelde. Zelfs al dateert uw huiskerkbezoek van jaren geleden, dan nog kan aangenomen worden dat, indien uw huiskerkgang werkelijk een belangrijke invloed en impact had op uw leven, u zich toch enkele namen van huiskerkgenoten zou moeten kunnen herinneren, temeer daar u wel namen van medekerkgangsters in Servië kon geven (CGVS II S.H. (...), p. 18) en daar u voor enkele gebeurtenissen in Iran, zoals hierboven reeds aangestipt, heel precieze data kon geven: zo wist u bijvoorbeeld dat u op een zaterdag door Af. (...) werd gecontacteerd om u mee te delen dat twee dagen later de huiskerk zou bijeenkomen. Over deze bijeenkomst wist u dat ze op maandag 13 farvardin zou plaatsvinden (CGVS II S.H. (...), p. 13). Ook wist u heel precies dat de aan u gerichte oproepingsbrief op 29 farvardin werd ontvangen en dat u zich op 14 ordibehesht moest melden (CGVS II S.H. (...), p. 15). Uw broer, die volgens u een beter geheugen heeft, kon zich evenmin namen van medehuiskerkgenoten herinneren. Hij vertelde dat jullie tussendoor heel wat namen tegenkwamen maar herinnerde zich er niet één (CGVS I M.A. (...), p. 18). Dat jullie behalve de huiskerkverantwoordelijke geen enkele naam van een huiskerkgangster konden geven, ofschoon jullie bekeringsproces, in alle redelijkheid een cruciale levensgebeurtenis, zich integraal in deze huiskerk afspeelde, is niet aannemelijk."

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij andermaal beweren dat "privacy bijzonder heilig en taboe van de discussie in de Iraanse samenleving en cultuur" zou zijn, dient te worden herhaald dat zij ter staving van deze blote bewering niet het minste begin van bewijs of informatie aanreiken, dat deze bewering niet aannemelijk is en dat deze bewering bijgevolg bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu deze *post factum* geuite bewering hoegenaamd niet kan worden gerijmd met de eerder afgelegde verklaringen van verzoekers, zoals aangehaald in de voormelde motieven. Uit deze verklaringen blijkt dat eerste verzoeker voorheen duidelijk aangaf dat sommige leden zichzelf weldegelijk voorstelden en hun naam zeiden voordat zij een getuigenis aflegden. Ook tweede verzoeker gaf blijkens deze verklaringen duidelijk aan dat zij tussendoor heel wat namen tegenkwamen en voegde toe zich deze niet meer te herinneren. Dat verzoekers heden en na te zijn geconfronteerd met de negatieve beslissing waarin de voormelde motieven zijn opgenomen plots trachten te laten uitschijnen dat er geen namen werden genoemd in de huiskerk, ontbeert dan ook iedere ernst en doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen inzake hun beweerde huiskerkbezoeken.

Daarenboven laten verzoekers de bestreden beslissingen in wezen geheel ongemoeid waar, mede gelet op het voorgaande, terecht wordt gesteld:

"In dit verband is het overigens ook vreemd dat u niet eens met zekerheid wist of de villa waar jullie als huiskerk samenkwamen bewoond was en u ook niet wist van wie die villa was (CGVS II S.H. (...), p. 12).

Indien u werkelijk meerdere keren in deze villa zou zijn samengekomen, kon nochtans worden verwacht dat u dit geweten zou hebben.”

Eveneens is het in het licht van de Iraanse context geheel ongeloofwaardig dat er in de huiskerk nooit iets werd besproken en geen enkel plan werd gemaakt voor in het geval er problemen zouden zijn met de autoriteiten (administratief dossier eerste verzoeker, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.13).

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ook legde u niet meteen coherente verklaringen af over de bekering van uw vrouw die zich volgens uw verklaringen dankzij u tot het christendom bekeerde. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaatgeneraal dat uw vrouw zich in de winter van 1396 reeds tot het christendom bekeerde, dat ze, toen u nog in Iran was, veel in de evangeliën las en dat jullie in Iran samen in de sofa arm in arm tot God baden en christelijke programma's bekeken (CGVS II S.H. (...), p. 7-8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u echter verklaard dat ze nog niet gelovig was [toen u nog in Iran was] maar dat ze tijdens uw verblijf in Servië had gezegd dat ze het boek aan het lezen was en dat ze er nu in gelooft (CGVS I S.H. (...), p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dat bij uw eerste onderhoud niet had gezegd en dat de tolk het mogelijks verkeerd getolkt heeft (CGVS II S.H. (...), p. 25). Deze verklaring kan echter, gelet op uw duidelijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste onderhoud, niet weerhouden worden. U gaf overigens op het einde van uw eerste onderhoud aan dat u de tolk goed begrepen had en bij het begin van het tweede onderhoud dat u geen opmerkingen had over uw vorige onderhoud (CGVS I S.H. (...), p. 17; CGVS II S.H. (...), p. 3).”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De voormelde verklaringen van eerste verzoeker zijn vooreerst weldegelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoekers *post factum* trachten aan te reiken en kunnen niet worden gelezen als zouden zij elkaar aanvullen. Dat zich, zoals eerste verzoeker aangaf nadat hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan ten tijde van zijn antwoord tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, kan omwille van de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande niet worden gevolgd. Eerste verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud waren, zoals reeds werd aangegeven, immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien gaf eerste verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan de tolk te begrijpen. Tevens werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Nergens maakte eerste verzoeker in het kader van de voormelde vraagstelling of bij het formuleren van zijn antwoord enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. In tegendeel gaf hij aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen, aan dat hij de tolk en alle vragen goed had begrepen. Bij de aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud gaf hij bovendien aan geen opmerkingen te hebben over het verloop van het eerste persoonlijk onderhoud. Dat hij na confrontatie met de voormelde tegenstrijdigheid plots gewag maakte van een vertaalfout tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, kan dan ook niet ernstig worden genomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Betreffende de beweerde bekering van uw vrouw is het bovendien heel onwaarschijnlijk dat, indien u en uw vrouw werkelijk in Iran bekeerd zouden zijn geweest, u niet eens geweten zou hebben of uw vrouw al dan niet graag naar de huiskerk had willen meegaan. U heeft haar hierover geen vragen gesteld en zelf zei ze hier spontaan niets over (CGVS II S.H. (...), p. 7). Nochtans kan aangenomen worden dat christelijke geloofsactiviteiten een logisch gespreksonderwerp zijn tussen bekeerlingen, zeker als ze man en vrouw zijn.”

Verzoekers slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Wanneer aan eerste verzoeker weldegelijk werd gevraagd of zijn vrouw al dan niet graag naar de huiskerk wilde meegaan, gaf hij eerder namelijk eenvoudigweg aan hierover geen vragen te hebben gesteld en stelde hij dat zijn vrouw hierover spontaan ook niets zei. Eerste verzoeker liet in dit kader daarenboven duidelijk verstaan dat vrouwen misschien wel toegelaten waren in de huiskerk, dat hij de indruk had dat ze wel mee kon of wilde komen indien hij het zou vragen en dat hij zeker zou hebben gevraagd of zij binnen mocht indien zij de huiskerk wilde bezoeken. Gelet op deze verklaringen, mocht weldegelijk worden verwacht dat hij zich ervan zou hebben vergewist of zijn vrouw dit al dan niet wilde. Ook dat zijn vrouw angstig was, vormt geen dienstige uitleg voor verzoekers gebrek aan interesse en onwetendheid omtrent haar eventuele wens om al dan niet eens of meermaals de huiskerk te bezoeken. Zij liet immers wel toe en/of kon wel verdragen dat verzoeker naar deze huiskerk ging en er kan niet worden ingezien dat of op welke wijze het een bijkomend risico zou vormen dat zij verzoeker daarbij zou vergezellen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Aansluitend hierbij is het opmerkelijk dat u evenmin wist hoe de (ex-)vrouw van uw broer, die zich later ook tot het christendom zou bekeren, reageerde op de bekering van haar man toen ze het vernam (CGVS II S.H. (...), p. 4-5). Er kan ook hier aangenomen worden dat dit een logisch gespreksonderwerp is voor twee broers die zich quasi samen bekeerden tot het christendom en die hierdoor Iran samen moesten verlaten.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij, zoals zij trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, het nooit over de (ex-)echtgenote van tweede verzoeker zouden hebben omdat eerste verzoeker tegen hun huwelijk was, betreft namelijk een uitleg die de nodige geloofwaardigheid ontbeert. Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat eerste verzoeker deze uitleg ook spontaan zou hebben verstrekt wanneer hij werd ondervraagd over de reactie van de (ex-)echtgenote van tweede verzoeker op de bekering van tweede verzoeker en wanneer hij diende aan te geven dat hij niet wist hoe zij reageerde. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien eerste verzoeker tegen het huwelijk tussen tweede verzoeker en diens (ex-)echtgenote gekant was, redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij zich over haar reactie op de bekering van tweede verzoeker zou hebben geïnformeerd bij tweede verzoeker, en dit in de loop van hun gemeenschappelijke bekeringsproces, minstens in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Dat u uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit uw beperkte kennis van de christelijke geloofspraktijk, ofschoon u naar eigen zeggen al meerdere jaren christen zou zijn. Zo stelde u zich, wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud van 7 februari 2022 gevraagd werd naar het volgende christelijk feest, luidop de vraag of het feest van Kerstmis bedoeld werd (CGVS II S.H. (...), p. 19). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of het binnenkort dan Kerstmis is, verklaarde u dat het volgende feest Pinksteren moest zijn, hetgeen ook uw broer aanvankelijk dacht (CGVS II S.H. (...), p. 19; CGVS II M.A. (...), p. 9-10). Het volgende belangrijke feest was op dat moment echter Pasen, en wel op 17 april 2022. Wanneer u vervolgens gevraagd werd wanneer het Pasen is, verklaarde u dat het in januari was (CGVS II S.H. (...), p. 19). Wanneer u gevraagd werd hoe u Pasen, dat volgens u net achter de rug moest zijn ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud, gevierd had, antwoordde u zelfs dat jullie het niet in de kerk konden vieren maar dat jullie in Hasselt op restaurant waren gegaan, gebeden hadden en God bedankt hadden (CGVS II S.H. (...), p. 19-20). Dat u Pasen, het belangrijkste feest in de christelijke liturgische kalender, in januari gevierd zou hebben, ofschoon u intussen al jaren christen zou zijn, doet danig de wenkbrauwen fronsen en ondergraaft opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat het organiseren van christelijke feesten in Iran verboden is, kan de voormelde, duidelijk foutieve verklaringen van verzoekers namelijk hoegenaamd niet verklaren. Op het moment van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS zouden zij naar eigen zeggen immers reeds jarenlang als christenen in Europa hebben vertoefd. Bovendien gaf eerste verzoeker daarbij blijkens zijn voormelde verklaringen aan dat zij Pasen weldegelijk vierden. Verder trachten verzoekers de voormelde vaststellingen geheel ten onrechte te verklaren doordat zij niet vertrouwd zouden zijn met de Gregoriaanse kalender en daardoor moeilijkheden zouden hebben om zich in tijd en ruimte te situeren in Europa. Vooreerst wordt dit duidelijk tegengesproken door de inhoud van de stukken van het dossier, waaruit blijkt dat verzoekers zichzelf weldegelijk kunnen situeren in tijd en ruimte. Zo kon eerste verzoeker bijvoorbeeld kerstmis wel correct situeren aan de hand van de Gregoriaanse kalender (administratief dossier eerste verzoeker, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.19). Ook bleek tweede verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud de Gregoriaanse kalender te hanteren en kon hij bijvoorbeeld aangeven dat zijn eerste persoonlijk onderhoud plaatsvond op 4 oktober (administratief dossier tweede verzoeker, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.9). Dit laatste blijkt eveneens duidelijk uit het gegeven dat verzoekers, zoals moet blijken uit de stukken die zij door middel van een aanvullende nota bijbrengen, bij machte zijn om de nodige cursussen inzake het christendom te volgen en te voltooien in Europa en om kerkvieringen bij te wonen in Europa. Daarenboven gaven verzoekers deze uitleg niet wanneer zij bij het CGVS werden ondervraagd omtrent Pasen. Nergens gaven zij in dit kader aan dat zij in wezen niet bij machte waren om dit feest te situeren in de tijd. Zij antwoordden integendeel eenduidig maar foutief op de gestelde vragen en gaven aan dat Pasen plaatsvond in januari (voor eerste verzoeker), dan wel maart (voor tweede verzoeker). Hoe dan ook kon worden verwacht dat, zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoekers het moeilijk hadden om zich te kunnen situeren in tijd en ruimte en aan de hand van de Gregoriaanse kalender, *quod non*, zij er, zo zij werkelijk overtuigde christenen waren, beide van op de hoogte moesten zijn dat Pasen, en dus niet Pinksteren, het eerstvolgende christelijke feest na hun tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS was. Eerste verzoeker wist zulks echter duidelijk niet, situeerde dit feest een maand voor dit persoonlijk onderhoud en in januari en gaf bovendien duiding

omtrent de wijze waarop hij dit feest in deze maand zou hebben gevierd. Ook tweede verzoeker gaf initieel foutief aan dat Pinksteren het eerstvolgende christelijke feest was.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Dit blijkt voorts ook uit het feit dat zowel uw verklaringen als deze van uw broer over jullie voormalige godsdienst, i.e. de islam, bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd hoe u tegenover uw vroegere religie staat, zei u dat u de islam heel goed kent en dat een man volgens de Koran zijn vrouw kan slaan, dat verminking is toegestaan, dat rouwen en huilen gangbaar zijn in Iran en dat agressie en geweld door de islam gepromoot worden (CGVS II S.H. (...), p. 4). U associeerde in feite zowat alles wat er mis gaat van (huiselijk) geweld over kindermishandeling tot corruptie met de islam (CGVS I S.H. (...), p. 12-13). Gevraagd wat u positief vindt aan de islam, verklaarde u dat er niets positiefs aan is en dat u islam met ongelijkheid kon gelijkschakelen (CGVS II S.H. (...), p. 4-6). Ook uw broer verklaarde dat er niets positiefs is aan de islam (CGVS II M.A. (...), p. 5). Deze ongenueanceerde verklaringen over de islam zijn weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat jullie die decennialang leefden onder de moslims, en wiens familie en kennissen moslims zijn, de islam enkel met negativiteit, corruptie en geweld zouden associëren.

Verzoekers slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Ook indien rekening gehouden wordt met hun herkomst en zij een aantal negatieve ervaringen kenden met de islam, is het, in acht genomen dat zij opgroeiden in een land waar dit de gangbare religie was en verklaren afkomstig te zijn uit een religieuze familie, totaal niet aannemelijk en getuigt het niet van een oprechte en doorleefde religieuze beleving dat verzoekers dermate ongenueanceerde verklaringen aflegden over de islam, deze religie integraal en louter gelijkschakelden met wantoestanden en aangaven niets positief te vinden aan deze religie.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Aansluitend hierbij zijn ook uw verklaringen over uw nieuwe godsdienst bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd. Gevraagd naar negatieve punten in het christendom, antwoordde u dat voor zover u gelezen heeft u geen minder goede punten bent tegengekomen en dat in het boek overal gezegd wordt dat we lief voor mekaar moeten zijn (CGVS II S.H. (...), p. 4). Ook uw broer vond niets negatiefs aan het christendom (CGVS II M.A. (...), p. 5). Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar, zoals hierboven vastgesteld werd, u bijzonder kritisch was ten aanzien van de islam en er toch verschillende gelijkenissen zijn tussen het christendom en de islam, hetgeen u ook erkende (CGVS II S.H. (...), p. 21).”

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg en op algemene wijze aan te geven dat zij in het christendom konden ontsnappen en een totaal andere kijk op religie vonden, ontkrachten zij deze motieven namelijk hoegenaamd niet. Dat verzoekers beide niets negatief vonden aan het christendom, getuigt andermaal van een bijzonder ongenueanceerde, niet-doorleefde en onoprechte religieuze beleving, van een volledig gebrek aan kritische houding en van een totaal gebrek aan (zelf)reflectie en studie inzake het christendom.

Verzoekers laten de bestreden beslissingen verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Het is tot slot ook opvallend dat, gevraagd wat uw broer aanspreekt in het christendom, u antwoordde dat de dingen die u ook aanspreken ook hem aanspreken en dat dezelfde dingen die voor u gelden ook voor hem gelden (CGVS II S.H. (...), p. 4). Dat jullie alle twee samen dezelfde zaken in het christendom inspirerend vinden, komt, gelet op het feit dat elk geloofwaardig bekeringsproces in alle redelijkheid een uiterst individueel traject is dat voor elke bekeerling enigszins anders verloopt, bevreemdend over.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze volledig onverlet laten, onverminderd gehandhaafd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd als volgt:

“Uit het voorgaande blijkt dat jullie noch jullie bekering tot het christendom, noch jullie betrokkenheid bij de huiskerk aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen hieromtrent met de Iraanse autoriteiten.”

De geloofwaardigheid van de door verzoekers ten berde gebrachte problemen en asielmotieven, wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat verzoekers hierover kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen terecht aangegeven:

“Vooreerst sloop er een tegenstrijdigheid in jullie verklaringen betreffende de gearresteerde huiskerkgenoten. Daar waar uw broer op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat Af. (...)’s moeder het tijdens haar telefoongesprek met u enkel over haar zoon[s arrestatie] had gehad – hij vermoedde wel dat

alle aanwezigen van de huiskerk toen waren gearresteerd – (CGVS-vragenlijst M.A. (...), vraag 3.5), zei u op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat u aan Af. (...)’s moeder had gevraagd hoe ze wist dat Af. (...) aangehouden was: ze antwoordde hierop dat Af. (...)’s echtgenote had verteld dat Af. (...) niet was thuisgekomen en dat ze daarna gingen rondvragen waar hij was. Via de burens van de huiskerk vernamen ze dat agenten een paar mensen uit de villa [waar de huiskerk plaatsvond] hadden meegenomen (CGVS II S.H. (...), p. 14). Deze verschillende uitspraken zijn niet met elkaar te verzoenen.” Verzoekers voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In tegenstelling met wat zij trachten te laten uitschijnen, heeft de voormelde tegenstrijdigheid immers geen betrekking op een detail. De inval in de huiskerk en het telefoontje van de moeder van Af. zouden immers de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek van verzoekers uit Iran en maken de kern uit van het door hen aangevoerde asielrelaas. Derhalve mocht van verzoekers weldegelijk worden verwacht dat zij over deze inval en het telefoongesprek met de moeder van Af. eensluidende verklaringen zouden afleggen. Dat eerste verzoeker tweede verzoeker over deze inval en dit gesprek inlichtte, doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk en staat er geenszins aan in de weg dat verwacht mocht worden dat verzoekers gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de inval in de huiskerk en het telefoontje van de moeder van Af. waarmee zij werden gewaarschuwd en dat mede aan de grondslag lag van hun vertrek uit Iran.

Bovendien wordt inzake het vermeende asielrelaas van verzoekers in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Verder beschikten jullie over bijzonder weinig informatie over de inval in uw huiskerk. Zo wist u niet welke politiedienst de inval en de arrestaties deed, hoeveel agenten er bij de actie betrokken waren, of de agenten in uniform dan wel in burger waren, op welk tijdstip de inval plaatsvond en wie er allemaal gearresteerd werd (CGVS II S.H. (...), p. 14). Bovendien tastte u ook wat betreft het wedervaren van uw vriend Af. (...) volledig in het duister. Zo wist u niet waar hij ten tijde van uw tweede onderhoud was maar u ging ervan uit dat hij in de gevangenis zat, al wist u niet welke gevangenis. Of Af. (...) reeds voor het gerecht was verschenen en of Af. (...) een advocaat had, wist u ook niet (CGVS II S.H. (...), p. 14-15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u noch uw broer iets gedaan hebben om jullie te informeren over wat er precies gebeurd is die bewuste dag of over het lot dat Af. (...) en uw medehuiskerkgenoten beschoren was. U overwoog even om uw vrouw te vragen om eens rond te vragen maar zag er uiteindelijk van af omdat ze er zich niet goed bij zou voelen en omdat u oordeelde dat het te gevaarlijk was (CGVS II S.H. (...), p. 15; CGVS I M.A. (...), p. 20-21). U schaamde zich ook om de moeder van Af. (...) te contacteren omdat ze u mogelijks zou kunnen beschuldigen omdat u een rol speelde in wat haar zoon overkomen is. U had overigens het telefoonnummer van de moeder van Af. (...) niet en het viel niet uit te sluiten dat ze inmiddels overleden is. Uw broer verklaarde in dit verband ook niet over een telefoonnummer te beschikken (CGVS II S.H. (...), p. 16; CGVS I M.A. (...), p. 20-21). Deze pogingen om jullie nalaten om zich te informeren te rechtvaardigen overtuigen allerminst. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat u en uw broer zich via uw vrouw, via uw schoonbroer – die zich, hoewel u toen reeds op de vlucht was voor de autoriteiten, bereid toonde om naar uw appartement te gaan om uw shenasnameh, melikaart en wat kleding te halen met alle mogelijke risico’s van dien (CGVS I S.H. (...), p. 15) – of via derden, al dan niet op discrete wijze, zouden kunnen informeren bij de moeder of de echtgenote van Af. (...) die nota bene in uw straat woonden (CGVS II S.H. (...), p. 9; p. 15). Het ontbreken van enige concrete informatie over het wedervaren van Af. (...) en het eventueel hiermee verbonden lot van jullie huiskerkgenoten en het feit dat jullie geen pogingen hebben ondernomen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.”

Verzoekers slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Dat zij niet bij de gebeurtenissen waren, doet immers geenszins afbreuk aan het gegeven en maakt net dat van hen mocht worden verwacht dat zij er alles aan zouden hebben gedaan om zich te informeren omtrent het voorgaande. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers nalieten dit te doen, ondanks dat zij daartoe blijkens hun voormelde verklaringen weldegelijk de mogelijkheid hadden en ondanks dat daarnaast aangenomen kan worden dat zij zich gezien de veelheid aan heden ten dage voorhanden zijnde anonieme en individuele communicatie ook via andere familieleden, vrienden of derden nader hadden kunnen informeren, getuigt van een gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering, huiskerkbezoeken en religieuze activiteiten van verzoekers in Iran, aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de concrete vrees die verzoekers op grond hiervan formuleren. Derhalve wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd:

“Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Gelet hierop kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie bewering dat jullie gelovige familie jullie als afvallig beschouwt en jullie hierdoor niet meer aanvaard worden binnen de familie (CGVS I S.H. (...), p. 4-5; CGVS I M.A. (...), p. 8). Om dezelfde reden kan er evenmin aan het motief van de echtscheiding van uw broer nog geloof worden gehecht (CGVS II M.A. (...), p. 3-4).”

De oproepingsbrieven die verzoekers neerlegden, zoals opgenomen in de mappen ‘documenten’ in de administratieve dossiers, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan deze conclusie. Verzoekers laten de bestreden beslissingen op dit vlak immers geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot kan aan de oproepingsbrieven die u en uw broer ontvingen geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Uit de analyse van de oproepingsbrieven blijkt immers dat er een aantal vormelijke merkwaardigheden op te merken vallen. Zo bevat het document een serienummer van slechts vijftien cijfers wat niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het serienummer zestien cijfers moet bevatten. De revolutionaire rechtbank kan volgens dezelfde informatie weliswaar ook een nummer met een andere samenstelling gebruiken, maar dan wordt het nummer voorafgegaan door twee letters. Het serienummer noch het dossiernummer in het door u neergelegde document wordt hierdoor voorafgegaan. Bijkomend kan erop gewezen worden dat het vreemd is dat bij de opmaakdatum enkel ‘farvardin 1397’ wordt vermeld, zonder dat ook de dag wordt aangeduid. Ook is het opvallend dat, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat in morele zaken de reden van oproeping normaal niet wordt vermeld, het motief van uw oproeping wel vermeld werd. Overigens dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Volledigheidshalve kan nog op informatie gewezen worden waaruit blijkt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse juridische documenten.” Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden. Bijkomend kan overigens worden opgemerkt dat de betreffende oproepingsbrieven slechts werden neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen deze bijgevolg bewijskracht.

Ook de foto die verzoekers neerleggen door middel van hun aanvullende nota is niet van zulke aard dat deze afbreuk zou kunnen doen aan de hoger gedane conclusie. Nog daargelaten dat niet kan worden geverifieerd of de hierop afgebeelde persoon daadwerkelijk de echtgenote van eerste verzoeker zou betreffen, dient immers te worden opgemerkt dat aan zulke foto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst kunnen dergelijke foto's namelijk eenvoudigweg worden gemanipuleerd en bewerkt. Verder dient te worden vastgesteld dat deze foto, gelet op hetgeen erop wordt afgebeeld, eenvoudigweg kan zijn getrukeerd en in scène kan zijn gezet, bijvoorbeeld met behulp van de nodige make-up. Hoe dan ook bevat deze foto slechts een momentopname, wordt hierop slechts een vrouw met een blauw oog afgebeeld en kan hieruit geenszins worden afgeleid dat de betreffende vrouw dit blauw oog zou hebben opgelopen in de omstandigheden zoals aangegeven door verzoekers. Dat dit zo zou zijn, kan, gelet op de vastgestelde, kennelijke ongeloofwaardigheid van het door verzoekers ten berde gebrachte asielrelaas, dan ook niet worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer daar het niet plausibel is dat de echtgenote van eerste verzoeker een dermate belangrijk element voor verzoeker zou hebben achtergehouden louter om hem te sparen en het slechts nadat verzoeker een negatieve beslissing ontving in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming opportuun zou hebben geacht om deze foto aan verzoeker over te maken.

De Raad treedt verweerder verder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekers blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering, huiskerkbezoeken en religieuze activiteiten in Iran en de hieruit voortgesproten problemen in Iran en gezien de religieuze aanhorigheid van de zoon van eerste verzoeker zou zijn voortgesproten uit eerste verzoekers eigen bekering, de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekers en de zoon van eerste verzoeker klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekers inzake hun bekering en problemen en de hoger gedane vaststellingen, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekers en de zoon van eerste verzoeker een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale

bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Dit geldt nog des te meer daar eerste verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit diens terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen, niet eens met zekerheid wist aan te geven sedert wanneer diens zoon christen zou zijn. Zo de zoon van eerste verzoeker werkelijk en oprecht zou zijn bekeerd op aansturen van eerste verzoeker, kon worden verwacht dat eerste verzoeker preciezere informatie zou kunnen verschaffen over het bekeringsproces van zijn zoon.

De stukken die verzoekers ter staving van hun religieuze activiteiten en deze van de zoon van eerste verzoeker in Europa en op de sociale media neerlegden en neerleggen, zoals opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers en in hun aanvullende nota, zijn geenszins van zulke aard dat zij aan de voormelde conclusie afbreuk kunnen doen. Aan dergelijke stukken en documenten kan namelijk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en een geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoekers en de zoon van eerste verzoeker in Europa en op de sociale media. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid, deze activiteiten en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekers en/of de zoon van eerste verzoeker het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekers door middel van hun aanvullende nota daarnaast een aantal stukken neerleggen waaruit moet blijken dat zij op 22 september 2022 aanwezig waren op een manifestatie voor de Iraanse ambassade en dat zij hierover berichtten op de sociale media, dient te worden besloten dat ook hun deelname aan de betreffende manifestatie klaarblijkelijk is ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en dus niet schraagt op een oprechte en diepgewortelde politieke overtuiging. Vooreerst bleek reeds hoger dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan hun beweerde bekering en problemen in Iran, alsmede dat hun religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven vanuit een oprechte, diepgewortelde religieuze overtuiging doch wel vanuit louter en kennelijk opportunistische overwegingen en vanuit de wens deze aan te kunnen wenden teneinde bescherming of een verblijfsstatus te verwerven. Bijgevolg kan eveneens worden aangenomen dat de deelname van verzoekers aan de manifestatie in kwestie datzelfde doel diende en geschiedde omwille van louter opportunistische redenen. Dit geldt nog des te meer daar verzoekers voorheen kennelijk nooit eerder politiek actief of geëngageerd waren. Dat zij op 22 september 2022, na te zijn opgeroepen voor de terechtzitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, plotsklaps besloten deel te nemen aan een manifestatie, kan gelet op deze vaststelling immers bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zowel het eenmalige karakter van de deelname van verzoekers aan zulke manifestatie als de vaststelling dat zij gedurende deze deelname blijkens de neergelegde stukken geen prominente rol speelden doch aanwezig waren als loutere deelnemers, bevestigen eveneens het louter en kennelijk opportunistische karakter van hun aanwezigheid aldaar. De deelname van verzoekers aan de betreffende manifestatie vertoont gelet op de voormelde vaststellingen een apert opportunistisch karakter, heeft duidelijk en louter tot doel om deze aan te kunnen wenden in het kader van het onderhavige beroep en strekt er enkel toe om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Verzoekers tonen bovendien in het geheel niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun activiteiten in Europa en op de sociale media. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen vooreerst geheel terecht gemotiveerd:

"Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hebben en dat jullie die kunnen staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende deze in Europa uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Volledigheidshalve kan hier nog aan

toegevoegd worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie geen enkele concrete indicatie hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in Europa en dat u, behalve enkele hypothesen, evenmin concrete indicaties heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw Instagramprofiel dat u bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen, niet onder uw naam onderhoudt maar onder de naam 'b.a. (...)' (CGVS II S.H. (...), p. 23-25). Uw broer verwees gevraagd naar concrete indicaties dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van jullie geloofsactiviteiten slechts naar de oproepingsbrief van 29 farvardin 1397 (18 april 2018) (CGVS II M.A. (...), p. 11). Overigens onderhoudt uw broer zijn facebookaccount tegenwoordig onder de naam 'A.R. (...)', een heel frequente naam op facebook, waardoor uit niets blijkt dat hij identificeerbaar zou zijn en blijkt ook uit niets dat, gelet op het onoprechte karakter van jullie bekering, jullie bij terugkeer naar jullie land van herkomst jullie religieuze posts op sociale media niet zouden kunnen verwijderen.

Wat de bedreigingen betreft die u van onbekenden kreeg wegens uw activiteiten op sociale media dient opgemerkt te worden dat u uw profiel, zoals aangehaald, niet onder uw eigen identiteit onderhoudt, waardoor uit niets blijkt dat degenen die u bedreigden ook weten wie u bent. U gaf bovendien zelf aan dat er op Instagram veel profielen actief zijn van mensen die valse namen hanteren waardoor u zelf ook niet wist wie u bedreigde (CGVS II S.H. (...), p. 22-24). U verklaarde overigens dat u de bedreigingen niet serieus nam (CGVS II S.H. (...), p. 23-25). Gelet hierop kan in uw hoofde ten gevolge van de bedreigingen op Instagram geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. De voormelde, concrete vaststellingen inzake hun activiteiten en de vermeende bedreigingen op de sociale media, bedreigingen die bovendien eenvoudigweg in scène kunnen worden gezet, laten zij geheel ongemoeid.

Inzake de nieuw bijgebrachte, in hun aanvullende nota aangehaalde berichtgeving op hun sociale media, inzake hun deelname aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade in Brussel, dient verder te worden opgemerkt dat eerste verzoeker nog steeds berichten post onder de naam b.a. Waar tweede verzoeker hierover postte op de sociale media onder de naam A.R.A., dient voorts te worden opgemerkt dat het niet ernstig is en enkel duidelijk opnieuw duidt op het opportunistische karakter van zijn activiteiten op de sociale media dat hij, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing waarin het voorgaande gesteld werd, één van zijn namen toevoegde om herkenbaarder te zijn. Hoe dan ook blijkt uit de neergelegde stukken dat het bericht in kwestie van tweede verzoeker op de sociale media slechts een beperkt aantal 'likes' kreeg en nog veel minder werd becommentarieerd. Verzoekers tonen ook betreffende deze berichten en activiteiten dan ook op generlei wijze aan dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn; laat staan dat zij aannemelijk zouden maken dat de autoriteiten hen daarom zouden wensen te viseren of vervolgen.

Verzoekers brengen daarenboven geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hetgeen er in de bestreden beslissingen wordt aangegeven op grond van landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder foutief zou zijn. Integendeel hanteren en citeren verzoekers zelf informatie die met de informatie van verweerder overeenstemt en die hiermee voor het overige volledig in lijn ligt. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen en in acht genomen dat zij hoegenaamd niet aannemelijk maken dat, wanneer of onder welke omstandigheden zij zouden riskeren om gedwongen naar Iran te worden teruggeleid, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekers en de zoon van eerste verzoeker (oprecht) zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoekers in dit kader ten berde brachten, verzoekers reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in Europa en op de sociale media en verzoekers maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan of riskeren te

komen. Verder kan er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer naar hun land van herkomst deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van de sociale media verwijderen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekers en/of de zoon van eerste verzoeker bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen en/of er activiteiten tegen het heersende regime zullen voeren, dat zij zich aldaar als christenen en/of tegenstanders van het regime zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekers naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers en de zoon van eerste verzoeker. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers en/of de zoon van eerste verzoeker bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoekers voorts nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij louter omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins kan worden gevolgd. Verzoekers zelf reiken immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde en/of in hoofde van de zoon van eerste verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit het geheel van de beschikbare en voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekers, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij oprecht zouden zijn bekeerd tot het christendom en/of zich oprecht zouden hebben ingelaten met tegen het Iraanse regime gekante activiteiten, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in Europa en België en op de sociale media, zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan en zij weerleggen de terechte vaststelling niet dat van hen mag worden verwacht dat zij hun opportunistische activiteiten staken en deze inhoud vanop de sociale media verwijderen alvorens terug te keren naar Iran. Ook anderszins tonen verzoekers op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming alhier zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De benevens de hierboven reeds besproken door verzoekers neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet op dienstige en concrete wijze worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekers, die (het oprechte karakter van) hun vermeende bekering, activiteiten, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maken, kunnen met hun verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde tot slot in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC, namelijk geenszins

precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Verzoekers beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Gelet op het voorgaande, tonen verzoekers niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

5.8. Verzoekers tonen voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

5.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT